

Nunc meminisse iuvat

Beekvliet

Reünistenvereniging

TEMPORA NOSTRA

I Tempora Nostra ■ 33ste jaargang, nummer 2, 2021

Een klik op een titel brengt u naar de bewuste pagina.

Een klik op de middellijn brengt u terug naar deze inhoudsopgave.

Inhoud

• Beekvliet bij de tijd	4	• Één jaar na Beekvliet: helaas heel veel online...	32
• Jan Lurinks legt uit: Meteorakloosters	9	• Verslag jaarvergadering NMI	36
• Terugblik rector Carla Faassen	10	• Henk Wijnen tekent en verklaart de elektrostatische gong	37
• Nieuwe datum voor reünie	14	• Koen Stassen studeert in Rotterdam Ubi bene, ibi patria	38
• Oud-Beekvlieters in het nieuws	15	• Vrouwen van Beekvliet stomen op in de wetenschap	40
• IM Madeleine Boeije	24	• Personalia	45
• Valerie Rutjes maakt jeugdroom na Beekvliet alsnog waar	25	• Colofon	46
• Kees Quinten put uit het TN-archief	29		

Jaarvergadering Nunc Meminisse Iuvat

Op 8 juni 2021 vond de jaarvergadering van NMI plaats op Beekvliet. Er werd teruggekeken op het voorafgaande kalenderjaar (2020) dat, door de coronapandemie, ook voor NMI niet volgens het oorspronkelijke plan verlopen is. Een belangrijk onderwerp was de kick-off voor de (tweemaal uitgestelde) **REÜNIE**. Lees verder op pagina 14 en 36.

I Voorwoord najaar 2021

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Beekvliet bouwt aan zijn toekomst. Zo'n uitspraak klinkt als een cliché, maar het is wel een waarheid die staat als een huis, in aanbouw weliswaar. Want rector Carla Faassen laat in

woord en beeld zien hoe de nieuwbouw zich voorspoedig ontwikkelt. Er voltrekt zich een metamorfose van de oude aula en een geboorte van een nieuwe. Veel leslokalen ondergaan bovendien een verjongingskuur. Dat is goed nieuws voor de huidige leerlingen en personeel, maar ook voor de reünisten. Die worden namelijk in die vernieuwde school verwacht voor een steeds maar uitgestelde reünie, nu voorlopig (!) gepland op zaterdag 9 april 2022.

En intussen gaat het schoolleven gewoon door. Nou ja, wat is normaal voor een school in coronatijd? Dat lezen we in de vaste Beekvliet-bij-de-tijd rubriek. Weer veel bekende oud-leerlingen paraderen in een andere rubriek, omdat ze opvielen in het nieuws. Zij én minder bekenden komen nu in elk geval (ook) in het vizier bij de 650 lezers van ons reünistenblad.

Beekvlietvrouwen hebben het gemaakt. Dat zou het motto kunnen zijn van deze najaarsuitgave. Ik noem hier nog geen namen. Al lezend ontdek je vanzelf waarom Beekvliet voor een aantal dames bepalend is geweest voor hun

loopbaan, of minstens nog steeds warme gevoelens teweegbrengt. Dat laatste geldt overigens ook voor de mannelijke oud-leerling die schrijft over zijn drie bijzondere studie jaren na Beekvliet. Al schrijvend realiseer ik me nu dat ik de mannen en vrouwen apart benoem, terwijl je geacht wordt zo genderneutraal mogelijk te spreken en te denken. Maar de lezer kan gerust zijn: het gaat om wat je als 'mens' betekent en te bieden hebt, ongeacht het geslacht. Lees daarvoor het interview met de oud-leerlingen (m/v) die vertellen hoe het hun één jaar na Beekvliet vergaan is.

Vertrouwde rubrieken kom je ook tegen: Jan Lurinks neemt ons weer mee in zijn tekenalbum vol kleurrijke reizen. Henk Wijnen tekent en verklaart voor de leek een merkwaardig voorwerp uit de vitrinekast op Beekvliet. En de historische liefhebbers onder ons kunnen hun hart ophalen in *Tempora-Nostra*-annalen van 25 jaar geleden.

En zo biedt deze uitgave vooral een blik terug, maar ook vooruit, onder het motto: *Dum spiro spero*, zolang ik adem, heb ik hoop.

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter Tempora Nostra

I Beekvliet bij de tijd

Het laatste stukje van schooljaar 2020-2021 verliep nog steeds op bijzondere wijze: vol in verbouwing, centraal examen buiten de deur, met drie tijdvakken, leerlingen niet volledig terug op school, diploma-uitreiking op een bijzondere locatie. Maar ook zagen we heel voorzichtig een aantal activiteiten terugkomen die hoop bieden voor een normaler schoolleven na de zomervakantie. Een overzicht.

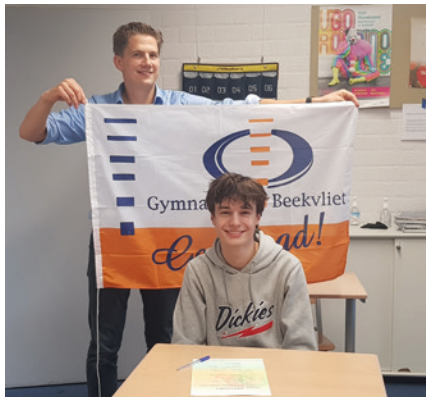
Door Patrick van Aarle

Drie tijdvakken centraal examen

In tegenstelling tot het vorige schooljaar mochten de examenkandidaten dit jaar weer gewoon centraal examen maken. Of nou ja, 'gewoon'... Vanwege de vele maanden online onderwijs in de afgelopen twee schooljaren had de overheid de examenregels behoorlijk aangepast. Leerlingen kregen een extra (tweede) herkansingsmogelijkheid en bovendien mochten ze bij de uitslagbepaling één vak buiten beschouwing laten. Dat laatste werd in de volksmond al snel de 'duim-regeling' genoemd, omdat op één vak een duim mocht worden gelegd. En verder mochten leerlingen hun centrale examens spreiden over twee tijdvakken: het normale examenmoment begin mei, of het daartoe verlengde 'herkansings'tijdvak in juni. Doel daarvan was dat ze extra tijd konden inplannen, bijvoorbeeld voor vakken waarin ze een leerachterstand hadden opgelopen. Gevolg was dat er nog een derde tijdvak bijkwam, begin juli, voor de herkansingen van tijdvak 2. Een zeer gespreid examen derhalve: van mei tot juli!

Examens in de Beekvlietboerderij

Al met al een hele organisatie, ook voor de nieuwe examensecretaris, Luuk Leering, die vorig jaar eigenlijk met de scheidende examensecretaris Edwin

Geslaagd na tijdvak 3: Remco Vissers is blij en opgelucht; examen-secretaris Luuk Leering toont de 'Geslaagd'-vlag

Leijten zou hebben meegekeken om de fijne kneepjes van het organiseren van het centraal examen in de vingers te krijgen. Maar het gemis van die ervaring, door het vervallen van het centraal examen in 2020, was hem niet aan te zien: voortvarend kweet hij zich van zijn nieuwe taak, die ook nog bemoeilijkt werd door de verbouwing op Beekvliet: dat was geen rustige locatie om examens te maken.

Vandaar dat in het eerste tijdvak werd uitgeweken naar sporthal De Theereheide, aan de andere kant van Sint-Michielsgestel. Daar was meer dan voldoende ruimte om alle leerlingen in een rustige omgeving examen te laten doen. Omdat in mei binnensporten

Sporthal De Theereheide doet dienst als examenzaal

nog niet waren toegestaan, konden de examentafeltjes bovendien twee weken rustig in de hal blijven staan. In het tweede tijdvak (juni) werd dat lastiger, maar toen werd een oplossing gevonden in een mooi stukje historisch Beekvliet: de Beekvlietboerderij in de Seminarielaan. Die was groot genoeg om de (kleinere) groepen leerlingen te herbergen die examens hadden doorgeschoven naar tijdvak 2. Zo kom je nog eens ergens, als examenkandidaat! Omdat dat erg goed beviel, werd

Een prettige plek voor een mondeling Engels: in de tuin bij de Beekvlietboerderij!

de Beekvlietboerderij in de eindfase van het schooljaar ook gebruikt voor andere toetsen, schoolexamens en mondelingen. En als het heel mooi weer was, werden de mondelinge examens soms zelfs in de tuin van de Beekvlietboerderij afgenomen, zoals op de foto te zien is.

Acht leerlingen moesten in het derde tijdvak nog herkansen om hun diploma binnen te halen. Twee van hen slaagden daarin; zij hoorden dat al met al pas op 15 juli, later dan ooit! Over het eindresultaat was iedereen zeer te spreken. Ondanks alle moeilijkheden van de afgelopen twee jaar slaagden 128 van de 138 kandidaten, ofwel 92,8%, een keurig resultaat. Ruim twintig van hen moesten daarvoor wel van de 'duim-regeling' gebruik maken. Bij sommigen was die regeling een onverwachte en welkome redding, anderen hadden vooraf al ingecalculerd dat ze aan één vak veel minder tot geen aandacht meer hoefden te besteden. Bij hun vakdocenten zorgde dat voor droefenis: hopelijk was dit het enige jaar waarin leerlingen konden slagen met een 2 of een 3 op hun eindlijst...

Diploma-uitreiking in Meander

Het vieren van het behaalde examen ging aanvankelijk nog moeilijk, maar naarmate het aantal gevaccineerde personen toenam en kleine evenementen na een recente test weer mogelijk werden, konden er ook voorzichtig weer examenfeestjes worden gevierd. Het examengala kon helaas geen doorgang vinden: na ampele overwegingen durfde de schoolleiding de

organisatie van zo'n grote samenkomst van leerlingen en personeel nog net niet aan. Terecht, zo bleek, toen op de oorspronkelijk geplande gala-datum de regering per direct extra maatregelen bekendmaakte, wegens de snelle opkomst van de deltavariant van het virus.

Gelukkig was er wel een oplossing gevonden voor de diploma-uitreiking. Ook die kon niet op school plaatsvinden, vanwege het feit dat daar twee verbouwingsfasen tegelijk werden uitgevoerd – zie de terugblik van de rector elders in dit blad. In Meander, het gebouw van (o.a.) het Gestelse gemeentehuis, werd de grote zaal ingericht met driepersoons zitjes voor de examenkandidaten en hun ouders. Omdat het, net als vorig jaar, per klas georganiseerd werd, kwam dat neer op vijf diplomazittingen, die door overige familieleden, vrienden en bekenden via een livestream te volgen waren. De kleine setting maakte de uitreiking misschien nog wel gezelliger dan één grote uitreiking! Dat wordt volgend jaar nadenken hoe we het willen doen als het weer 'gewoon' mag...

NMI-prijs

Dit jaar werd de jaarlijkse NMI-prijs voor de tiende keer uitgereikt tijdens de diploma-uitreiking. NMI-voorzitter Martijn van Hulten overhandigde deze aan Emma Andersson. Emma werd omschreven als een wervelwind en duizendpoot: een zeer ambitieuze leerling met prachtige cijfers, bijzonder op haar gemak op het toneel, een organisator met zeer creatieve ideeën, maar tegelijk ook een chaoot eerste klas. Kortom: iemand die je niet snel vergeet. Ze bewees haar veelzijdigheid door aan het einde van elke diploma-uitreiking namens de geslaagden

een mooie toespraak te houden. Volgend jaar studeert deze wereldburger aan de University of Saint Andrews in Schotland.

Zeer veel succes bij olympiades

Opmerkelijk was het enorme aantal leerlingen dat dit schooljaar bij een van de olympiades de nationale finale bereikte. Waar dat normaal gesproken af en toe voorbehouden is aan een enkeling, leek het of de Beekvliet-score dit jaar een voorbode was voor de Nederlandse successen bij de Olympische Spelen. Zo bereikten Thomas

Martijn van Hulten overhandigt de NMI-prijs aan Emma Andersson

van der Ven, Tom Leibling en Tobias Jacobs (allen klas 6) de nationale finale van de aardrijkskundeolympiade. Bij de informaticaolympiade bereikte Lars van Dartel (klas 6) een finaleplaats en bij de natuurkundeolympiade behaalde Gijs Michiels (klas 6) de gedeeld 11e plaats van Nederland. En ook bij de juniorolympiade voor klas 3 (IJSO) bereikten twee leerlingen de eindstrijd: Michiel van de Vijver en Carice von Morgen; ook won Beekvliet daar de scholenprijs voor de vwo-school met de meeste leerlingen bij de bovenste helft van de voorronde-uitslag. Maar de beste prestatie werd geleverd bij de nationale eindronde van de scheikundeolympiade: daar werd

Linda Beekmans (klas 6) negende van Nederland en kreeg zij tevens de prijs voor het beste meisje van dit jaar. En Bas Krikke, leerling van klas 5, werd daar zelfs derde van het land, een ongelooflijke prestatie voor een vijfdeklasser! Die plaats leverde hem een plek op in het Nederlands team voor de internationale scheikundeolympiade in juli. Jammer genoeg kon deze door corona niet zoals gepland plaatsvinden in Osaka, Japan; de Japanse organisatie maakte er een online evenement van waaraan leerlingen uit ruim 80 landen deelnamen. Voor Bas een geweldige ervaring. Hij behaalde hier een bronzen medaille, wat betekent dat hij bij de circa beste 60% van het ijzersterke internationale deelnemersveld hoorde. En: volgend jaar mag hij nog eens meedoen!

Bas Krikke (in oranje winnaarspolo) en Linda Beekmans, nummers 3 en 9 van Nederland bij de scheikundeolympiade

Geweldige prestaties dus van deze Beekvliet-slimmeriken, bewonderenswaardig! Al is een kleine statistische nuance op zijn plaats: dit jaar is er door beduidend minder scholen deelgenomen aan de olympiades. Voornaamste oorzaak: de lockdown van de scholen in januari en februari, wat het organiseren van de olympiadevoorronde een stukje lastiger

maakte. Gelukkig lieten we ons op Beekvliet hierdoor niet afschrikken, met resultaat!

Waar minister Slob drie lesweken voor het einde van het schooljaar de scholen eigenlijk verplichtte om weer volledig open te gaan, bleef Beekvliet noodgedwongen drie dagen in de week lesgeven, met name omdat er nog enkele docenten ziek waren en kwetsbare collega's of hun partners nog niet ingeënt waren. Het gevolg was dat er meer ruimte was om de vertraging in te halen die inmiddels bij de verbouwing was ontstaan, met name door beperkte beschikbaarheid van de benodigde bouwmaterialen. Het betekende dat de kantoren en de personeelskamer, de lokalen 11 t/m 17 rondom de studiezaal én de lokalen 41 t/m 47 in de achterste gang gelijktijdig grondig gerenoveerd werden, opdat er begin september weer voldoende leslokalen beschikbaar zouden zijn. Het maakte de beschikbare school even erg klein: de leerlingkamerderobe was tijdelijk personeelskamer geworden, en de overgebleven lokalen werden samen met de gymzalen zeer strak ingeroosterd in de toetsweek.

Licht aan de horizon

Maar tegelijkertijd werden ook weer een paar zaken georganiseerd die ruim anderhalf jaar onmogelijk waren geweest. In de laatste schoolweek voerden twaalf brugklassers onder regie van Tamar Kocken in een speciaal daarvoor ingerichte gymzaal een moderne versie van Hamlet op; zij hadden vanaf half mei in hoog tempo samen een mooie voorstelling in elkaar gezet en het was erg fijn dat ze deze ook echt hebben kunnen opvoeren, zij

Start van de verbouwing van de voormalige studiezaal: alleen de klassieke 'muurschilderingen' zijn nog herkenbaar

aan het einde van het schooljaar weten dat ze het erg jammer vonden dat hij alweer weg ging, omdat hij nu al zijn uren op één school kon gaan geven. Oud-leerling Margot Vreuls (2011) van klassieke talen

(en af en toe stiekem ook wiskunde) vertrok eveneens vanwege een ruimere aanstelling elders. En na negen jaar vertrok Marjolijn Smits, eveneens klassieke talen, naar de kleine gymnasiumafdeling van het Rythovius College in Eersel. Er komen weer wat nieuwe namen voor in de plaats. Maar die presenteer ik jullie graag in de volgende editie van Tempora Nostra, als schooljaar 2021-2022 hopelijk weer heel normaal aan het verlopen is.

Tot dan! ★

het voor klein publiek. En na de laatste toetsweek kon er, na een jaar waarin er weinig 'leuke dingen' mogelijk waren geweest, eindelijk weer wat georganiseerd worden. Voor klas 1 en 2 werd een sportmiddag met basket-, soft- en voetbal georganiseerd door de sectie LO. Klas 1 leefde zich op woensdag zeer enthousiast uit! De weergoden bleken ons echter zelfs half juli zeer ongunstig gezind: op donderdag goot het de hele dag, waardoor klas 2 toch thuis moest blijven. Hetzelfde gold die dag voor de leerlingen van klas 3, die als uitje naar het klimbos bij de IJzeren Man in Vught zouden gaan. Klas 4 en 5 hadden in de dagen daarna meer geluk: zij konden hun jaar wel vrolijk afsluiten met geklim en geklauter tot op 12 meter hoogte. Klas 5 deed dat op de laatste schooldag: zij ontvingen na afloop hun rapport op het naast het klimbos gelegen terras, waar de meeste mentoren veilig op de grond aan de koffie zaten.

Afscheid

Het einde van het schooljaar betekent ook altijd afscheid van enkele docenten. Geert Hurenkamp gaf pas een jaar scheikunde op Beekvliet, maar veel leerlingen van klas 4 en 5 lieten hem

Ook afdelingsleider Daniëlle Schuijff en decaan Patrick van Aarle wagen zich aan de tokkelbanen in het klimbos

Jan Lurinks legt uit: Meteorakloosters

In het vorige nummer was ons reisgezelschap via de Thessalische vlakke op weg naar Kalambaka, een stadje aan de voet van de basaltrotsen, waarop de Meteorakloosters (meteoros = omhoog getild, onnaards) zijn gebouwd.

Op deze plek, zie tekening, maakt onze chauffeur een tussenstop. Een aantal reisgenoten heeft het plan opgevat om hiervandaan naar boven te lopen. Dat geeft mij de gelegenheid ook uit te stappen en met conté-potlood

deze tekening te maken. Vanwege het donkere rotsmassief geen aquarel maar conté-potlood in zwart en sanguine.

Een menhir met op zijn top een van de Meteorakloosters. Van de oorspronkelijke 24 kloosters zijn er nog vijf bewoond. Vroeger klommen de monniken via ladders naar boven of werden zij met een lier naar hun monastieke eenzaamheid gehesen. Tegenwoordig zijn de kloosters via een verharde weg te bereiken. ★

I Rector Carla Faassen: Een korte terug- en vooruitblik

Het was weer een bijzonder jaar op een bijzondere school. Het jaar begon redelijk normaal, want we konden gelukkig weer naar school!

Voordat de deuren opengingen werden er voorbereidingen getroffen om zo veilig mogelijk onderwijs te kunnen geven. Zo waren er gescheiden pauzes voor de onder- en bovenbouw, waardoor het minder druk was in de gangen, tijdens het overblijven en in de personeelskamer. Het fijne was dat we met de brugklas op kamp konden, weliswaar zonder overnachting.

Een bijzonder jaar omdat er bijvoorbeeld geen fysieke ouderavonden waren, maar online. In plaats van een volle aula konden ouders thuis een PowerPoint met ingesproken tekst beluisteren. Ook de oudergesprekken met de docent en mentor werden online georganiseerd.

Zelfs de open dag kon niet plaatsvinden en werd vervangen door een interactieve open avond! Nieuwe filmpjes werden gemaakt om zo aankomende leerlingen een goed beeld te geven van de school.

In zo'n bijzondere situatie komt de kracht van Beekvliet naar voren. Ouders en oud-leerlingen en oud-docenten werden ingezet om te surveilleren bij proefwerken en examens. Een groot succes, want leerlingen kwamen zo in contact met oud-leerlingen die soms wel meer dan 40 jaar geleden op Beekvliet hebben gezeten. Onze dank was groot dat er zoveel ouders en anderen bereid waren om ons te helpen.

Een bijzonder jaar omdat er ook veel

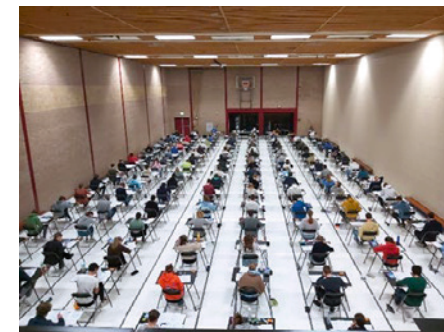
Brugklas op kamp

zorgen waren. Zorgen om onze gezondheid en die van leerlingen, collega's en familieleden. Een aantal is heel ziek geweest en sommigen hebben er nog steeds veel last van. Dat maakte dat er continu een gevoel van onzekerheid en onveiligheid was. Nu bijna iedereen gevaccineerd is, begint dit gevoel voorzichtig te verdwijnen en maakt plaats voor vertrouwen dat we het volgend jaar hopelijk weer les kunnen geven zoals we dat graag zouden willen.

Dat een verbouwing ook voordelen heeft zien we op deze foto waar leerlingen hun school-examens maken in het luxe conferentiecentrum De Ruwenberg. Helaas geen gala; dat hadden we natuurlijk liever gezien dan schoolexamens maken op deze locatie.

Dit jaar waren er wel landelijke examens, maar omdat Beekvliet flink aan het verbouwen is werden die gehouden in de sporthal Theereheide. Een mooi gezicht: de hele jaarlaag in één zaal. Het bijzondere van dit jaar was dat we nu drie tijdvakken hadden en dat er een duim op een cijfer gelegd mocht worden. Het slagingspercentage van het vorig jaar hebben we niet gehaald, maar 92,9 % is een mooi resultaat onder deze omstandigheden. De diploma-uitreiking geschiedde dit jaar wederom per klas en nu ook op een externe locatie in het gemeentehuis 'Meander'.

We zijn inmiddels aangeland bij de vooruitblik. Hopelijk kunnen we dit jaar wel starten, in navolging van het succesvolle vakoverstijgend project 'Oorlog in woorden' in klas 6, met het nieuwe project voor klas 5 waarbij de docenten van de vakken Nederlands, Engels, Duits, Frans en geschiedenis wederom samenwerken. Het afgelopen jaar heeft in dat kader Roxane van Iperen een lezing gegeven over haar onderzoek en haar boek 't Hooge Nest.

Roxane van Iperen in Zomergasten

Het komend jaar is het weer tijd om een nieuw schoolplan te maken waarin we de ervaringen van de afgelopen tijd mee zullen nemen en natuurlijk de nieuwe mogelijkheden die ontstaan als de verbouwing helemaal klaar is. Daar wordt nu heel hard aan gewerkt. Het had voor de huidige klas 6 zomaar weer

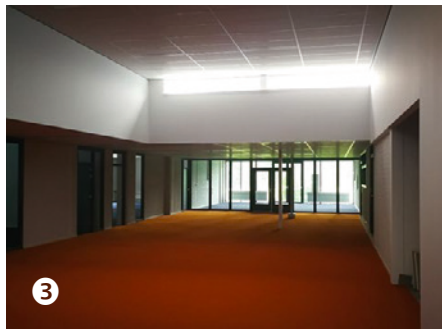

een LSD-thema kunnen zijn net zoals in 2018. Het aannemersbedrijf Schuijff & co (LSD 2018) heeft nu plaats gemaakt voor 'Beekvliet bouwt Beekvliet'.

De contouren van de nieuwe aula zijn zichtbaar: Beekvliet stroomt! Hoe de gevel er precies uit zal zien, zal over een paar weken zichtbaar worden. Het wordt een gevel die past bij het verhaal van Beekvliet.

Fase 1

Fase 1 betreft het oude studiehuis en is na de vakantie zover gereed dat de lokalen gebruikt kunnen gaan worden. Het lokaal met de openslaande deuren en een mooie glaswand zorgt voor

zicht op het sportveld. Aan de linkerkant liggen leslokalen en aan de rechterkant overlegruimtes, bergingen en kantoren.

Fase 2 en 3

Daar de opgelopen vertraging en doordat de school nog niet volledig open kon, zijn we tegelijk met fase 2 ook gestart met fase 3. Hieronder twee afbeeldingen: één van de bestaande situatie waarbij de kozijnen al verwijderd zijn en een foto van de nieuwe geïsoleerde gevel. De jaren 70 uitstraling is veranderd in een moderne frisse vormgeving van het schoolgebouw.

Ook de mediatheek voorheen de aula is bijna klaar. Aan de mediatheek grenst het kantoor van de afdelingsleider bovenbouw, het computerlokaal en het studielokaal, waar in alle rust gewerkt kan worden. Op moment van schrijven wordt de vloerbedekking gelegd.

Vanuit de mediatheek bereik je de samenwerkingsruimte en via de trap kom je dan in de nieuwe aula waar zojuist het frame van de trap is geplaatst.

Buitenterrein

Het vorig jaar schreef ik dat er een nieuwe parkeerplaats is gemaakt. Die is inmiddels ook opnieuw beplant en staat nu in volle bloei. Over de verdere inrichting van het terrein gaan we na de zomervakantie plannen maken.

Het begon allemaal met een verzakte gevel, geluidsoverlast van aanpalende lokalen en het klimaat in het klaslokaal... En zie wat het teweeg heeft gebracht. We hopen jullie tijdens de reünie in april 2022 een mooi en vernieuwd Beekvliet te kunnen laten zien.

Ik wens iedereen een goede gezondheid en een mooi jaar waarin we elkaar weer kunnen ontmoeten. ★

Carla Faassen

- 1: Contouren van de nieuwe aula
- 2: Gevel oude situatie...
- 4: ...en nieuwe geïsoleerde gevel
- 3: Studiehuis
- 5: Mediatheek, voorheen de aula
- 6: Parkeerplaats herbepant

Nieuwe datum voor reünie: zaterdag 9 april 2022

Het bestuur van NMI heeft een nieuwe datum vastgesteld voor de inmiddels tweemaal uitgestelde reünie. Het plan is om deze te organiseren op zaterdag 9 april 2022. Het dagprogramma zal plaatsvinden op Beekvliet, dat tegen die tijd hopelijk de verbouwing heeft afgerond. Voor de avond is de Meander in Sint-Michielsgestel vastgelegd. Ons advies: noteer de datum alvast in de agenda!

Na de zomervakantie wordt de organisatie van de reünie, waarmee in voorjaar 2020 al was begonnen, weer opgepakt, met een 'tweede' kick-off met de vrijwilligers die zich daarvoor al eerder hebben aangemeld. Deze

zal worden gehouden op zaterdagmiddag 18 september op Beekvliet. Uiteraard zijn extra vrijwilligers nog van harte welkom. Wil je een handje meehelpen bij de organisatie van de reünie, meld je dan aan bij Martijn van Hulten (martijnvanhulten@home.nl) en/of Patrick van Aarle (p.vanaarle@gymnasiumbeekvliet.nl).

Vrijwilligers kunnen meedenken en meewerken op het gebied van communicatie en het benaderen van zo veel mogelijk oud-leerlingen, de invulling van middag- en avondprogramma voor alle (leeftijd) categorieën oud-Beekvlieters en/of de techniek en logistiek van de reünie.

Uiteraard blijft het bestuur van NMI de situatie rondom de coronapandemie de komende tijd scherp volgen. De bedoeling is dat uiterlijk 1 december een beslissing wordt genomen of de reünie op 9 april doorgang kan vinden.

Hopelijk tot ziens op 9 april 2022!
Bestuur Nunc Meminisse Iuvat

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Hieronder een selectie daaruit. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

Jos van Veldhoven (ex. 1971) in Duits interview

Drie jaar na zijn afscheid (2018) als muzikaal leider van de Nederlandse Bachvereniging werd Jos van Veldhoven geïnterviewd voor het Duitse muziektijdschrift Toccata.

Het werd een 'gründlich' en diepgaand gesprek over de 35-jarige periode dat Jos het Bachgezelschap leidde. Hoe boeiend de informatie – vooral voor Bachliefhebbers – ook is, het gaat te ver om in dit verband van Tempora Nostra een en ander te citeren uit het interview. Dus het blijft bij een eervolle vermelding.

Bron: Toccata, Alte Musik Aktuell, 11 maart 2021

Onder de indruk van expositie gijzelaars

De expositie in de Beekvlietboerderij is weer geopend én verlengd. De 13-jarige scholier Luke Hinskens maakte er een werkstuk over. Hij kreeg een privérondeleiding door de expo 'Gegijzeld maar niet verslagen'. <https://www.gijzelaarskampbeekvliet.nl/reserveren/>

Zeker een bijzondere ervaring, vond Luke Hinskens na afloop van zijn bezoek aan de expositie *Gegijzeld maar niet verslagen*

in het oude Gijzelaarskamp Beekvliet. De jeugdige Gestelaar stelde het verwachte beeld ook enigszins bij. "Binnen het prikkeldraad hadden de gijzelaars best wel wat vrijheid", constateert hij met wat verbazing. (...) "Mijn opa zat vroeger hier op school. Toen ik van hem hoorde wat er op deze plek, zo vlakbij waar ik jaren woonde, allemaal gebeurde, wilde ik er een werkstuk over maken. Vanmiddag heb ik heel veel geleerd", vertelt Luke. (...) Aan informatie geen gebrek voor de jonge Gestelaar. Zo veel historie van nationaal belang had hij niet eerder vermoed in zijn directe woonomgeving. "Het is echt indrukwekkend", vertelt Luke aan het slot van de privérondeleiding. "Ik denk dat dit voor alle klasgenoten heel interessant is. (...) Net als met Anne Frank, iedereen kent haar verhaal." (...) Met deze opmerking stemmen zowel pa Hinskens als Koos Loose graag in. De laatste: "Dit is dus wat wij beogen: deze plek behouden, niet alleen als informatiecentrum, maar zeker ook voor educatie. Scholieren in de omtrek en vanuit het hele land het historische belang laten zien van deze omgeving."

Bron: Brabants Dagblad, 26 april 2021, door Willem Geurts

Plan voor Groene villa in Sint-Michielsgestel. Foto/bron: MVRDV

Winy Maas (ex. 1977) houdt van een groen Brabant

We ontkomen er niet aan - vriendelijk bedoeld! - om in iedere uitgave Winy Maas uit het nieuws te plukken. Bovendien bouwt hij ook aan Beekvliet, zoals hij ook in onderstaand interview vertelt.

'Laat elk gebouw door planten overwoekeren'

(...) Steden en dorpen in Brabant moeten radicaal groener, roept Winy Maas al jaren. De vooruitstrevende architect brengt het nu zelf in de praktijk in Eindhoven, waar hij de openbare ruimte én gebouwen bedekt met planten en bomen. (...)

Hoe zijn ideale Brabant eruitziet?

"Dan zie ik een supernatuur en een superstad", begint de in Schijndel geboren en getogen architect Winy Maas (62). "Natuur moet een veel grotere rol krijgen in Brabant. De Loonse en Drunense Duinen zouden bijvoor-

beeld zeker twee keer zo groot moeten zijn, zodat je daar eindelijk écht kunt verdwalen. En Brabantse steden moeten juist veel meer verdichten, vooral de binnensteden. En dan het liefst elk oppervlak beplanten en alle gebouwen door planten laten overwoekeren." (...) Winy Maas staat al vele jaren bekend als verspreider van het 'groen-evangelie'. (...) Toekomstdenker Maas zag in zijn visie zijn geboorteplaats Schijndel als een populierendorp vol zandpaden (...) Ik denk dat ze op z'n Brabants hebben gedacht: 'We houden het een beetje vaag'. Brabant zou meer moed moeten tonen. (...) Maas' voorliefde voor groen en natuur zit diep. Zijn ouders hadden een bloemisterij en tuincentrum in Schijndel, zijn broer Geert geniet als meesterbinder internationale bekendheid in de bloemenwereld. (...) Winy Maas was voorbestemd om zijn vader op te volgen in het tuincentrum, maar het liep dus anders. Op zijn 18de

trok hij weg uit Schijndel en groeide uit tot een wereldvermaarde architect. Die wel altijd binding hield met Brabant. "Ik heb nog altijd mijn zachte G, dat helpt misschien. Mijn band met Brabant zal nooit verdwijnen. (...) In de nabije toekomst valt meer te verwachten: "Ik ben volop bezig met de Reitse Campus in Tilburg. In Sint-Michielsgestel gaan ze volgend jaar de Groene Villa bouwen. En binnenkort presenteren we ons ontwerp voor de nieuwbouw van Gymnasium Beekvliet, mijn oude school."

Bron: Brabants Dagblad, 8 mei 2021, door Robèrt van Lith

Mirjan Boot aan de voeten van doofblinde cliënten

Je staat er als lezer soms niet bij stil, maar de meeste redactieleden van Tempora Nostra hebben nog gewoon een drukke baan. Zoals oud-leerling Mirjan Boot-de Werd (ex. 1988), die als onze super-actieve 'interview-redacteur' (Hoe is het toch met...?) ook haar eigen bedrijf heeft: Pedicure & Zo. In mei 2021 had Ellen van Kruijning voor het vaktijdschrift Podopost een interview met Mirjan, die als medische pedicure een bijzondere band heeft met haar cliënten in Kentalis.

Mirjan Boot (51) werkt jarenlang als secretaresse, tot de komst van haar derde kind in 2005. Ze wordt fulltime moeder, daarnaast doet ze vrijwilligerswerk. Als haar jongste kind naar de basisschool gaat, start ze met de eenjarige opleiding tot pedicure. Ze behaalt het diploma in 2010 en opent haar bedrijf. In 2014 schoolt ze zich bij tot medisch pedicure. (...)

Mirjan Boot werkt vol enthousiasme

in haar medisch pedicurepraktijk in Sint-Michielsgestel. Ze verzorgt onder meer de voeten van een zestal mensen woonachtig in Kentalis. Naast hun verstandelijke beperking zijn de bewoners doofblind, doof en/of zeer slechtziend. Om deze cliënten een goede voetverzorging te kunnen bieden, zijn empathisch vermogen, geduld, aangepast communiceren en inventiviteit absolute vereisten. (...)

Mirjan poseert voor vaktijdschrift Podopost

Ik zocht werk dat goed te combineren viel met een gezin', steekt Mirjan van wal. (...) Ik ben volkomen onbevangen aan de opleiding begonnen. Gaandeweg werd ik alsmaar enthousiaster.' Aanvankelijk start Mirjan met een ambulante praktijk maar al snel richt ze een behandelruimte aan huis in. (...) 'Mijn cliënten genieten van het mooi uitzicht over de weilanden.' (...) Ik begroet de bewoner door met mijn vingers een knipbeweging in zijn of haar handpalm te maken. Daaruit begrijpt diegene dat ik de voeten kom verzorgen. Na het uittrekken van de kousen en schoenen houd ik eerst een

tijdje mijn handen op de wreven. Zo maak ik contact met de cliënt en creëer ik rust. (...)

Tijdens de voetverzorging houdt Mirjan een vaste volgorde aan, zodat de cliënt al enigszins weet wat er komt. Ze kondigt iedere handeling aan. 'Vlak voor ik de nagels ga knippen, leg ik de nageltang op de voetwreef en tik tegelijkertijd alle tenen aan. Dat begrijpen ze en zo voorkom ik een schrikreactie. Op dezelfde wijze laat ik de excavator en het nagelviltje op de wreef voelen. Het gebruik van een desinfectans of een eeltweker kondig ik aan door het flesje tegen de voet te houden terwijl ik de dop opendraai. Bij het frezen is zo'n aankondiging niet nodig want zodra ik de motor aanzet, voelen ze de trillingen en de luchtverplaatsingen die dat veroorzaakt. Bij het afscheid maak ik een zwaai beweging in de hand van de cliënt.' (...)

Tot verleden jaar kwam Mirjan ook bij een groep bewoners met een autistische aandoening en een audiologische beperking. Deze mensen spreken niet. Ze uiten hun onrust of angst soms op een agressieve manier. 'Ik begrijp dat goed maar het is natuurlijk wel gevaarlijk als je net mesje 15 in je hand hebt.' De bewoners kunnen niet verbaal uiten of iets pijn doet of vervelend aanvoelt. Daarom let Mirjan goed op hun non-verbale reacties en past haar werkwijze daarop aan. 'De bewoners reageren allemaal op hun eigen manier met geluiden en gebaren.'

Mirjan volgt met plezier vele cursussen, workshops en webinars. 'Het aanbod is groot. Bij de keuze laat ik me vooral leiden door onderwerpen die van meerwaarde zijn voor mijn cliënten. Ik heb nu mensen met MS, Parkinson en spierdystrofie. Zodoende heb ik

cursussen in die richting gevolgd.'

Tip van Mirjan

'Besteed veel aandacht aan observeren. Kijk niet alleen naar de voeten maar let ook op (non-verbale) signalen van je cliënt en speel daar op in. Probeer je in te leven in je cliënt. Houd je vak bij en blijf je ontwikkelen. Ik beschouw het als een eer dat ik met deze mensen mag werken'

Bron: podopost, mei 2021, door Ellen van Kruining

Oud-leerling favoriet onder het motto: "Kies Valk!"

De Branchevereniging voor Nederlandse Architectenbureaus (BNA) wil een organisatie zijn, gericht op de maatschappij voor wie ze bouwt? De keuze voor Jolijn Valk (ex. 1997) als voorzitter van BNA - jong, vrouw, klein bureau - betekent een frisse wind door de BNA.

Foto: © NextStepProgram.nl/Jolijn Valk

Valk is oprichter van het Amsterdamse bureau Urban Echoes, dat de afgelopen jaren naam maakte met kleinschalige woningbouw. Haar afstudeerproject, een brug over het IJ in Amsterdam, 'illustreert nog steeds heel goed wie ik ben als

architect', zei ze onlangs in een interview. Ze wil plekken en daarmee mensen met elkaar verbinden. Ze 'kan dat als geen ander', zegt collega-architect Albert Herder. (...)

Opvallend was ook de commotie die rond haar kandidatuur ontstond. Architect (en BNA-lid) Bart Mispelblom Beyer protesteerde tegen de procedure. (...) Met zijn stelling dat de BNA een 'krachtige, inspirerende voorzitter' nodig heeft die 'zich nergens hoeft voor te stellen' uitte hij impliciet ook kritiek op Valk. (...)

In 2019 werd ze genomineerd voor de BNA-Next Step Award voor jong talent, in 2020 was ze jurylid van de BNA Beste Gebouw van het Jaarprijs. (...) Valk is ook ondernemend, maar benadert het voorzitterschap vanuit inhoudelijke thema's als klimaat, woningbouw en diversiteit. (...)

'Kies Valk', reageerden de jonge architecten Veerle Alkemade en Catherine Koekoek in hun opiniestuk op de website van vakblad De Architect.

Bron: Kirsten Hannema, 1 juli 2021

Een geschenk uit de hemel

Maar liefst drie volle pagina's besteedde het dagblad Trouw aan de wijze waarop de katholieke kerk omgaat met homoseksuele relatie van priesters pastoraal werkers. Oud-Beekvlietleerling en oud-pastoraal werker Kees Scheffers (examen 1970) is een van hen. Zijn relatie met Pieter-Theo Zuurbier werd door een collega ingezegend, tegen de kerkelijke regels in.

(...) In hun appartement in Nijmegen kijken Kees (70) en Pieter-Theo (53) nog een keer naar foto's van de plech-

tigheid waarin zij hun geregistreerd partnerschap bezegelden. "Kijk: dit is het moment dat Jan de zegen uitspreekt met die prachtige woorden van Huub Oosterhuis: 'Behoed de liefde van de geliefden. Gij, die weet hoe broos en bijna niets twee mensen zijn, en dat hun hart onrustig is en onbestendig als het weer. Gij die hen toegekeerd hebt naar elkaar.....' Ik gebruik die tekst zelf ook als ik voorga in een huwelijksviering van een homo- of heteropaar." (...)

Kees en Pieter-Theo zijn allebei overtuigd rooms-katholiek en actief in een Nijmeegse parochie. "Zo'n verbintenis aangaan is niet zomaar iets. Ik kwam Kees pas vrij laat in mijn leven tegen", vertelt Pieter-Theo. "Hij was een geschenk uit de hemel. Stel dat het moeilijk wordt in de relatie dan kun je teruggaan naar God. Daarom vind ik het fijn dat we God om een zegen hebben gevraagd over onze relatie." Kees: "Door ons de zegen te geven drukte Jan uit: 'Dit is goed, dit is van God, wees gelukkig samen'. Over de verklaring van de Congregatie voor de Geloofsleer en het verbod op het zegenen van homorelaties haalt Kees zijn schouders op. "Die oekazes uit Rome raken je wel steeds weer, maar de boosheid is ook zo weer weg."

(...)

Volgens Kees Scheffers, zelf theoloog, moet dat 'intrinsiek ongeordend' zo snel mogelijk van tafel. "Laat een aantal gerenommeerde theologen bij elkaar komen en geef hen de opdracht te kijken wat de menswetenschappen over homoseksualiteit zeggen en vervolgens een nieuwe moraal over menselijke relaties opstellen." Pieter-Theo valt hem bij: "Tot het zover is, moeten priesters niet vanuit de regels denken, maar vanuit hun hart.

'Voel je een echte plaatsvervanger van Jezus', zou ik tegen hen willen zeggen. Jezus wijst homoseksualiteit niet af en God ook niet." (...)

"Ik voel me thuis in die kerk", zegt Kees Scheffers. "In de liturgie, in het vieren. De rest neem ik op de koop toe." Pieter-Theo valt hem bij. "Stel dat we er uitstappen, waar moet ik dan heen? Naar de Anglicaanse kerk? Alsof alles daar koek en ei is."

Bron: Trouw, 7 juli 2021, door Stijn Fens

Cliff de Rouw publiceert zijn tweede (jeugd)boek

De onderwijskundige en leraar Cliff de Rouw (examen 2006) bracht in juni 2020 zijn eerste (jeugd)boek uit, getiteld: *Nachtmissies*. Onlangs publiceerde hij zijn tweede boek.

Zijn eerste publicatie is een jeugdboek dat gaat over dromen najagen, ofwel het omzetten van een nachtmerrie tot in een nachtmissie. In juli 2021 volgde zijn tweede boek: *Geheime Strijd*. Het is een verhaal over de Tweede Wereldoorlog, dat gebaseerd is op waar gebeurde

verhalen van zijn opa, o.a. 'Het gestolen Paard'. Daarmee won Cliff een schrijfwedstrijd. Als beloning kreeg hij van de uitgever een jaar lang professionele begeleiding om het uit te werken tot een boek, zijn tweede dus. Hij schreef de eerste twee hoofdstukken om de uitgever ervan te kunnen overtuigen dat de personages en de sfeer goed uit de verf kwamen. Na de positieve beoordeling door een leespanel kreeg Cliff het groene licht om het uit te werken tot een volledig boek. Sinds 1 augustus 2020 is Cliff werkzaam op het kindcentrum de Avonturier.

Bron: LinkedIn Cliff de Rouw

Oud-docent Beekvliet Harry Puttiger in de kruiphouding

Je kunt je niet voorstellen waar oud-leraren van Beekvliet na hun werkzame periode soms mee bezig zijn. Van een classicus zou je verwachten dat hij in de oudheid duikt. Maar Harry Puttiger pulkt in de aarde...

(...) Soms zit hij op zijn knieën om het onkruid tussen de gewassen uit te pulken. Volkstuinder Harry Puttiger wil die gedwongen kruiphouding voorkomen. Ook dit jaar, met overmatig veel 'niet gewenst kruid'. Klaver, kattenstaarten, een onbekende soort van de klimop en dan dat gras met die lange witte wortels, het blijft maar groeien. "Dat komt door het weer", zegt de volkstuinder terwijl hij met zijn vinger omhoog wijst. "De afwisseling van zon en regen is dit jaar zó anders dan de afgelopen drie droge jaren. Al dat onkruid... Het 'vliegt' nu de grond uit." Waakzaam als hij is, schoffelt Harry beginnend onkruid dagelijks weg. Net zoals de andere

volkstuinders bij De Eigenheimer die in hun tuintje bezig zijn. Hoe hardnekkig het onkruid ook is, er komt geen enkel bestrijdingsmiddel aan te pas. Deze ochtend krijgt Puttiger bezoek in z'n tuin. "Een traditie", vertelt biologie-docente Irma van den Hurk van Gymnasium Beekvliet. "In de laatste schoolweek bezoeken onze eerste klassen een volkstuin." Oud-Beekvliet-docent Latijn/Grieks, Puttiger geeft de jeugdige bezoekers graag extra informatie. Brugklassers Milan en Bart zijn geïnteresseerd in de planten en de verhalen.

Af en aan sjuowde hij dagelijks met gieters in de zo droge zomer van 2020. "De natuur gedijt door vocht en warmte", weet de zeventiger. "Met doorgaans een aanzienlijke oogst." Vorig jaar hield de tuinder maar liefst 432 potten jam over. "Ik heb veel jam weggegeven", zegt hij. "Als ik bij de specialist in het ziekenhuis kom, neem ik een pot jam voor hem mee. Dat werkt drempelverlagend", zegt Puttiger lachend. Maar ze noteren de naam van deze sporadische kruising ijverig op een lijst. (...) Bij een rondblik over het perceel valt op dat de composthoop lijkt te ontbreken. "Als ik teveel onkruid heb graaf ik een kuil en stop het daarin", is zijn uitleg, "Alleen restproducten gooi ik op de composthoop." (...) Deze dag blijkt voor Puttiger om nóg een reden bijzonder. Hij laat zich bij tuinieren leiden door de maankalender. Onkruid lijkt de cyclus te negeren. Harry Puttiger's tip: "Wanneer je ook maar iets van onkruid ziet, schoffel het dan meteen weg! Dan hoeft je niet door de knieën."

Bron: Brabants Dagblad, 14 juli 202, door Willem Geurts

Zomergast Roxane van Iperen

Het is bepaald niet de eerste keer dat jurist, journalist en schrijver Roxane van Iperen (ex. 1995) in deze rubriek wordt opgevoerd. Gezien haar regelmatige publieke optreden zal het ook niet de laatste keer zijn. Dit jaar schreef ze het Boekenweekessay en op 25 juli was zij Zomergast in het gelijknamige TV-programma van de VPRO.

Foto: Screenshot VPRO's Zomergasten

In haar TV-avond ging het vooral om de strijd om macht en de mechanismen achter goed en kwaad, schuld en onschuld. Zo lichtte ze haar standpunten op indrukwekkende wijze toe met gruwelijke beelden van onder andere de praktijken van de Siciliaanse maffia en van de ontmenselijkend in concentratiekampen tijdens WOII. Ze sloot verder aan bij het debat over klimaatverandering. Waarom is het schadelijk om de aandacht te richten op individueel handelen? Omdat de grote vervuilers de meeste impact hebben op klimaatverandering. Bedrijven kweken een groen imago, maar doen niets aan duurzame alternatieven. Consumentenactivisme is alleen maar bliksemafleider. Van Iperens keuzefilm *Das weiße Band*

illustreerde dat niet alleen ons eigen handelen maar ook de dwang van de omgeving bepalend is. Het was overigens niet alleen ellende. Zo zagen we haar favoriete TikTok-filmpjes die ze met haar kinderen deelt en ook zwart-wit-beelden van het serieus-komische optreden van Gerard Reve in de Vondelkerk. Oprecht en ontroerend was tot slot haar uitleg, waarom ze nooit wil uitweiden over haar 'onveilige jeugdijaren'. Dat vindt ze niet relevant voor het publiek. Het was een uiterst boeiende avond, die eindigde met melancholische trompetmuziek, een soort 'last post' voor Beiroet... En ja, er komt weer een boek aan van Roxane...

Bron: https://www.npostart.nl/vpro-zomergasten/25-07-2021/VPWON_1329896

Remlichten voor

Oud-leerling Felix van de Laar (ex. 1970) komen we af en toe tegen in de landelijk pers, als hij weer eens reageert met een ingezonden bericht. Nu schreef hij een reactie naar aanleiding van een voorstel om in het verkeer voortaan voorrang te geven aan links.

Waarom is het inzicht dat links voorrang verlenen beter zou zijn dan rechts voorrang geven (Opinie, 23 juli) nooit tot praktijk verheven? Er is nog zo'n inzicht dat al een tijdje bestaat maar nooit serieus wordt genomen: dat gemotoriseerde voertuigen remlichtjes aan hun voorkant zouden moeten hebben, zodat verkeersdeelnemers met wie ze gaan kruisen, kunnen zien dat ze daadwerkelijk remmen. Het zou heel veel aarzelingen en (bijna-)ongelukken voorkomen. Het is bizar dat alleen achterliggers deze informatie krijgen.

Bron: *Trouw, maandag 26 juli, 2021, Felix van de Laar, Culemborg*

Met de rug naar het volk...

Voor veel mensen zal het geen issue zijn: de discussie over de wijze waarop in de katholieke kerk de mis wordt opgedragen. Oud-Beekvlieter Cor Mennen (ex. 1963) vindt zich echter behoorlijk op over het verbod dat paus Franciscus heeft uitgevaardigd van de zogenaamde 'tridentijnse mis', die in traditionalistische kringen wordt opgedragen: een volledig latijnse eucharistieviering waarbij de priester het kerkvolk 'de rug toekeert'. Ook andere orthodoxe katholieken zijn woedend en vinden dat de paus hen een streek levert.

(...) De Nederlandse priester Cor Mennen, ook al geen vriend van deze paus, heeft het op zijn blog over een 'onbegrijpelijke dictatoriale ingreep' van Franciscus. (...)

Bron: *Trouw, 26 juli 2021, door Stijn Fens*

Afscheid rijksarchivaris Jan Sanders

Oud-Beekvlietleerling Jan Sanders (ex. 1973) vertrekt na een kwart eeuw als rijksarchivaris bij het BHIC. Tot aan zijn afscheid in september werkte hij nog volop, want in zijn ogen is er 'nog genoeg te doen'.

(...) Eerst Sanders' doopceel maar eens lichten. Geboren in Den Dungen, zevende in de rij van een 'goed, groot, katholiek gezin'. Hij mocht studeren. Deed het klassieke gymnasium op Beekvliet in 'Gestel', dat van vóór de Mammoetwet. Voelde zich daar als een van de dorpsjongens, die moesten opboksen tegen de 'gesjeesde

Screenshot: Jan Sanders op 11 augustus te gast in Nieuwsuur wegens de gedigitaliseerde ontsluiting van 750 jaar oude archieven van het Sint Catharinagasthuis in Grave. De archieven zijn te bekijken op de website van BHIC.

studentjes' uit de provinciehoofdstad. Verder zaten er 'internen'; sommigen met 'roeping'. Jan slaagde met vlag en wimpel als echte alpha-leerling. "Een tijd waaraan ik fijne herinneringen koester." "Daarna wilde ik dolgraag geschiedenis studeren. Daarbij, denk ik, met name geïnspireerd door 'de Knip': onze oude-talendocent Knippenberg, die als geen ander regioverhalen enorm beeldend wist te vertellen. Omdat ook de lokale en de regionale historie altijd al mijn belangstelling hadden - de waaromvraag voorop - heb ik me aangemeld voor een universitaire studie geschiedenis. Door een plaatsingscommissie belandde ik echter niet in Utrecht of Nijmegen, maar in Leiden. Ja, dat was op z'n minst een ware cultuurschok, kan ik je verzekeren. Bestelde ik als Brabants mènneke een frietje mét, kreeg ik als wedervraag: 'een patatje?' En of ik uit België kwam? Het werd er toch een leuke studententijd, hoor."

Sanders hoorde 'puur toevallig' over een stageplek bij het Rijksarchief Noord-Bra-

bant, startte er en werd in 1981 hoofd externe dienstverlening aan de Waterstraat. Hij had de supervisie over de studiezaal ('stonden de mensen dagelijks rijen dik') (...) Zes jaar later, de verhuizing van Waterstraat richting Citadel was ondertussen voltooid, kreeg Sanders de inventarisatie der archieven ('toegankelijk maken

ervan') onder zijn hoede en volgde zijn benoeming tot plaats- vervangend rijksarchivaris.

"Het katholieke geloof in het algemeen en kloosters in het bijzonder zijn mij al die jaren blijven triggeren. (...) Maar evenzogoed was ik meer dan geïnteresseerd in het inschrijvingsregister met meer dan zeshonderd Nederlandse en Duitse oorlogsmisdadigers, onder wie de Drie van Breda."

(...) "Kijk, ik ben nog zo'n archivaris die opgroeide in het tijdperk van perkament en papier; nu moet je toch vooral digitaal onderlegd zijn. De stoffige archiefkast is inmiddels een grote server. (...) Onze corebusiness was niet langer enkel het verzamelen en bewaren maar ook het delen van gegevens. We werden informatiemakelaar. (...) Hij trof naar eigen zeggen 'onvolledige dossiers' aan. (...) Je ziet ook van die zwartgelakte pagina's in opgevraagde stukken. (...) Ik heb ooit de wijze uitspraak gelezen dat een betrouwbare en toegankelijke informatievoorziening de zuurstof voor de democratie is. Of ik het spreekwoordelijke waarschuwend vingertje ben geweest? Misschien wel. (...)

Bron: *Brabants Dagblad, 31 juli 2021, door Mari van Rossem*

IM

Bij het afscheid van Madeleine Boeije

Op 14 mei jl. hebben we in een indrukwekkende samenkomst in de Orangerie in Den Bosch afscheid genomen van Madeleine Boeije. Zij is 78 jaar oud geworden.

Madeleine was tussen 1980 en 2002 docent Engels op Gymnasium Beekvliet. Zij was een fijne collega en het was heel prettig om met haar samen te werken in de sectie. Zij was een erudiete vrouw met grote belangstelling voor kunst en cultuur. Op school was ze veeleisend maar ook begripvol ten opzichte van haar leerlingen; een lieve en zorgzame lerares en mentor. Te vroeg moest zij afscheid nemen van haar onderwijsloopbaan vanwege een steeds slechter wordende gezondheid. Ondanks haar reuma en alle lichamelijke ongemakken en pijn, heeft zij er alles aan gedaan om een zo zelfstandig mogelijk leven te leiden. Na haar pensionering is zij altijd erg betrokken gebleven bij haar oud-collega's. Madeleine heeft veel tijd in ziekenhuizen doorgebracht en meerdere malen was haar gezondheidstoestand kritiek. Het was dan ook niet vreemd dat zij voor haar afscheid een gedicht van Dylan Thomas had uitgekozen: "Do not go gentle into that good night". Op verzoek van de familie heb ik dat tijdens het afscheid voorgelezen. Dylan Thomas heeft dit gedicht geschreven bij het sterven van zijn vader. Hij zegt hierin dat je je niet zomaar moet overgeven aan de dood; dat je moet vechten tegen het afsterven, het doven van het licht.

In dit gedicht herkennen we de moedige strijd die Madeleine heeft geleverd.

Henny Jansen

Dylan Thomas

Do not go gentle into that good night

Do not go gentle into that good night,
Old age should burn and rave at close of day;
Rage, rage against the dying of the light.

Though wise men at their end know dark is right,
Because their words had forked no lightning they
Do not go gentle into that good night.

Good men, the last wave by, crying how bright
Their frail deeds might have danced in a green bay,
Rage, rage against the dying of the light.

Wild men who caught and sang the sun in flight,
And learn, too late, they grieved it on its way,
Do not go gentle into that good night.

Grave men, near death, who see with blinding sight
Blind eyes could blaze like meteors and be gay,
Rage, rage against the dying of the light.

And you, my father, there on the sad height,
Curse, bless, me now with your fierce tears, I pray.
Do not go gentle into that good night.
Rage, rage against the dying of the light.

I Valerie Rutjes: Doen waar je écht blij van wordt

Valerie Rutjes (op Beekvliet van 2002 tot 2008) besloot na 6,5 jaar studeren aan de Radboud Universiteit en 3,5 jaar als beleidsambtenaar bij de gemeente Nijmegen het roer om te gooien en haar jeugdroom waar te maken: ze ging films maken. Hoe is dat gegaan?

Door Valerie Rutjes (2008)

Ik was een jaar of 11 toen ik voor het eerst droomde van een carrière in de filmwereld. De eerste Lord of the Rings-film kwam uit op DVD. Hoewel ik de film zelf nog best spannend vond, verslond ik het uitgebreide 'behind-the-scenes'-materiaal. Ik had geen idee dat er zoveel kwam kijken bij het maken van een film. Dat al die verschillende mensen met hun specifieke talent

en expertise, vaak onder onmogelijke omstandigheden, samenwerkten om een paar uur film te produceren waarin een hele wereld besloten ligt. Het dromen begon.

Het dromen begon, maar het heeft een tijd geduurd voordat ik dit hardop durfde te zeggen. Ik zat in het derde jaar van Beekvliet toen ik voor het eerst zelf iets maakte. Met de hulp van mijn vader maakte ik met een plaat plexiglas, een

Klassenfoto van brugklas 1A: Valerie zit op de derde rij van boven, derde van links.

De allereerste keer op een filmset, als script-continuïteit bij een fictie-oefening op de filmacademie.

Foto: Jillis Molenaar

gordijn en mezelf in de hoofdrol een filmpje van een minuut. Ik kwam er zelfs mee tot in de Brabantse regiofinale van de Kunstbende. Ik kan me nog precies het moment herinneren dat ik het voor het eerst deelde op school, in het informaticalokaal in het oude studiehuis. Een aantal klasgenoten en een enkele leraar keken mee. "Leuk gedaan."

De ratio regeert

Ondertussen begon de 'Tweede Fase' en werd er verwacht dat je ging nadenken over wat je zou willen studeren. Het studieadvies werd vooral gebaseerd op je prestaties in de reguliere schoolvakken. Was je goed in talen en wat minder in wiskunde? Dan ging je het Cultuur & Maatschappijprofiel doen. Was je al iets handiger met cijfers en een beetje commercieel ingesteld? Economie & Maatschappij. Haalde je voldoende in de bètavakken? Dan ging je natuurlijk Natuur & Gezondheid doen. En dan was er nog een kleine groep die nóg wat beter in de bètavakken was en naar een TU wilde. Die leerlingen gingen voor Natuur & Techniek. Dat waren de opties.

In theorie was het één natuurlijk niet

beter dan het ander, maar dat was destijds niet hoe het voelde. Als je het kon, werd er van je verwacht dat je Natuur & Gezondheid ging doen, omdat je dan nog alle kanten op kon. En dan vooral de kant van een medicijnenstudie. Ik chargeer, maar zo voelde het toen voor mij. Ik had het voordeel (of nadeel?) dat eigenlijk alle vakken me wel goed lagen. Ik weet achteraf niet of het vanuit school of vanuit mezelf kwam, maar de focus kwam voor mij op de bètavakken te liggen. Ik begon een studie Geneeskunde te overwegen en ik koos dus ook voor het profiel Natuur & Gezondheid. CKV koos ik er 'voor de leuk' bij, maar dat was meer hobby en bijzaak. Zoals al het creatieve voor mij hobby en bijzaak werd.

Ik weet niet of ik het achteraf anders had willen doen. Ik heb veel geleerd en voor iemand die nogal eens van gedachten verandert, is het best fijn om alle opties open te houden. Wat ik wel weet, is dat vanaf dat moment voor mij de nadruk in mijn opleiding en ontwikkeling op het rationele kwam te liggen. Dit is iets wat ik ook van andere oud-Beekvliepers terughoor: de focus lag vooral op

je intellectuele ontwikkeling. Creatieve bezigheden waren bijzaak, hobby. "Leuk gedaan."

Keuzetwijfel

Toen in de zesde klas dan het keuzemoment kwam, wist ik het gewoon echt niet. Er vielen brochures van filmacademies over de hele wereld op de mat: Londen, Los Angeles, New York, Nieuw-Zeeland en ook 'gewoon' Amsterdam. Stiekem wist ik dat dit nog steeds mijn droom was, maar ik durfde mijn ambitie niet uit te spreken. Wie was ik om te denken dat ik films kon maken? Wat had ik gedaan dat die toekomstdroom geloofwaardig maakte? Niks, vond ik. Ik overwoog om Geneeskunde te gaan studeren, maar was bang dat ik dat te eenzijdig zou vinden. Ik overwoog om Engels te gaan studeren, maar vond dat een te 'makkelijke' keuze. Ik kwam er niet uit. Dus koos ik voor een tussenjaar.

Na een tussenjaar als au pair in Engeland, een jaar waarin ook mijn zusje ernstig ziek werd (en gelukkig ook weer beter werd), kwam er wat helderheid in mijn hoofd. Er is niets dat je er zo aan kan herinneren wat écht belangrijk is in het leven, als je kleine zusje in een IC-bed te zien liggen. Ik was niet meer bezig met wat ik zou moeten doen, met wat er van me verwacht werd. Ik wilde doen wat goed voelde. Dus ging ik het jaar erna Engels studeren in Nijmegen. In Nijmegen stortte ik me zes jaar lang vol in het studentenleven. Die tijd had ik niet willen missen: mezelf ontwikkelen als persoon en genieten van de relatieve zorgeloosheid van het studentenbestaan. Na een bachelor Amerikanistiek studeerde ik verder in de Bestuurskunde. Ik ging me bezighouden met waarom

de wereld is zoals die is en waarom de dingen zijn zoals ze zijn. En of dat niet beter kan. Ik behaalde mijn master en kon beginnen als trainee bij de gemeente Nijmegen. Na het traineeship kon ik starten als beleidsadviseur Maatschappelijke Ontwikkeling, specifiek voor de jeugdzorg en onderwijs. Precies de baan waar ik tijdens mijn master op had gehoopt.

Het gevoel de ruimte geven

Toch was ik niet gelukkig in mijn werk. Ik verloor mijn energie en motivatie, tot het punt dat ik zelfs de parttime werkweek van een gemeenteambtenaar simpelweg niet meer op kon brengen. Ik was 28 jaar, net begonnen aan mijn werkende leven, en ik zat tegen een burn-out aan. Rationeel gezien vond ik dat er geen reden zou moeten zijn dat ik dit werk niet zou kunnen doen. Het was de baan waar ik voor gewerkt had, waarvan ik dacht dat het was wat ik wilde. Ik moest gewoon even doorpakken en me niet aanstellen. Maar er komt een moment dat je met je hoofd niet meer kan ontkennen wat je lichaam zo duidelijk aangeeft. Ik kwam tot de conclusie dat het zo niet langer ging.

Terug naar oude droom

Ik zat op een pad waarin meer ruimte was voor onderbouwde feiten dan voor creativiteit en intuïtie. Een van de eerste dingen die je leert op de universiteit is: als je geen geloofwaardige bron hebt om het te onderbouwen, mag je een bewering nooit opschrijven. Ik moest opnieuw leren dat het feit dat je iets op een bepaalde manier ervaart of voelt óók iets zegt, en dat je daarnaar mag luisteren. En dat het gevoel dat ik niet op mijn plek zat in mijn baan genoeg

reden kon zijn om deze op te zeggen. Dus dat deed ik. Ik zegde mijn baan en mijn huurappartement op, ging weer bij mijn ouders in Gestel wonen en keerde eindelijk terug naar die oude droom: films maken. Ik deed toelating voor de eenjarige productiecurcus van de Nederlandse Filmacademie. Een beslissing die door buitenstaanders werd gezien als heftig, drastisch of dapper. Voor mij was het de enige optie.

Zelf achter de camera voor één van de afleveringen die Valerie maakte voor de serie Art Dept. van de NTR. Foto: Rashel van der Schaaf.

Ik kon niet langer in mijn situatie bij de gemeente blijven, en dit was wat ik écht wilde. Ik werd toegelaten en kon september 2019 starten. Ik was nog geen dertig en ging eindelijk doen waar ik écht blij van werd.

Gelukkig op het nieuwe pad

Het voelde een beetje als opnieuw beginnen, maar het voelde ook alsof ik eindelijk op MIJN pad zat. Dat gevoel is sindsdien niet veranderd. Is het een makkelijk pad? Zeker niet. Ik ben pas net begonnen aan mijn 'tweede leven' en ik moet nog veel leren en ontdekken. Na mijn jaar aan de filmacademie, waar de focus lag op de productie van fictiefilms,

kreeg ik bij een producent in Den Bosch de kans om mijn eigen documentaires te regisseren. Ik maakte een serie korte documentaires voor het programma Art Dept. van de NTR en zag voor het eerst op televisie mijn naam achter het woordje 'regisseur' staan in de aftiteling. Dat smaakte naar meer. Inmiddels gaat mijn ontdekkingstocht weer verder en werk ik aan een eerste fictieproject, waarbij ik ook een poging doe het scenario zelf te schrijven.

Net als Pippi: "Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan." Ondertussen probeer ik als freelancer met losse klussen als productieassistent, assistent opnameleiding en zelfstandig video-producent genoeg binnen te brengen om mijn hond, auto en huis te bekostigen. Het is een spannend bestaan, maar

ik zou het voor niets meer willen ruilen. De vrijheid die ik voel om te doen wat ik wil doen, waar ik gelukkig van word, of anderen het nu begrijpen of niet, die is me alles waard. Het is niet voor niets dat de verhalen die ik nu als filmmaker wil vertellen allemaal te maken hebben met het vinden van je pad, het wel of niet kunnen vervullen van je potentie. Want dat is ook mijn verhaal. En voorlopig gaat dat best goed.

Als er iets is dat ik Beekvliet mee zou willen geven, is het dit: kijk niet alleen naar wat een leerling kan, maar ook naar waar hij of zij écht blij van wordt. Excelleren is één ding, gelukkig zijn een ander. Van alleen excelleren wordt een mens niet gelukkig. Van gelukkig zijn kan een mens wel gaan excelleren!

@valerierutjes | www.valerierutjes.nl

I Tempora Nostra 1996

Kees Quinten (1967) duikt met enige regelmaat in de archieven van Tempora Nostra en spoort saillante citaten en tekstfragmenten op. Die geven vaak een mooi inkijkje van de tijdgeest 25 jaar geleden. Met welke kwesties hield men zich destijds bezig en hoe dachten betrokkenen daarover?

Door Kees Quinten

Wintjes over lump sum

Voormalig rector Arnold Wintjes schrijft in zijn column over de zekerheid van Vadertje Staat en de risico's van de lump sum bij een terugtrekkende overheid.

In het onderwijs wil de overheid al tijden terugtreden. Zij zet ook veel stappen in die richting maar soms raakt ze het tempo kwijt en af en toe, jawel, blijft ze ook duidelijk met haar hak in de zoom van haar kleding hangen... Van oorsprong komen we in het onderwijs van een declaratiesysteem af. In principe moest je alles aan Vadertje Staat vragen, maar je wist waar je op kon rekenen. Als je binnen de afspraken bleef kon je alle rekeningen door de overheid laten betalen. De risico's van ziekte, vervanging, garantieloop en werkloosheid werden allemaal door de minister opgevangen. De laatste bleef dan ook met grandioze onvoorspelbare tekorten op zijn begroting zitten.... Met ingang van het nieuwe schooljaar krijgen we te maken met een lump sum. Iedere school krijgt een zak met geld, afgeleid van het aantal leerlingen en het aantal vierkante meters van het gebouw en uit die zak met geld moet dan jaarlijks alles betaald worden: personeel, exploitatie, onderhoud gebouw, aanschaf meubilair, enzovoort. Ook de risico's van ziekte, vervanging en overcapaciteit zijn op die jaarlijkse pot aangewezen...

Het is duidelijk dat de positie van onze school binnen het grote schoolbestuur OMO ons grote voordelen biedt op het punt van onderling afdekken van risico's. Van de andere kant kan een centraal opererend OMO-bestuur met mogelijkheden binnen een lump sum een risico betekenen voor een bijzondere school, die graag een bijzondere school wil blijven en zich best in staat voelt om de daarbij voorkomende risico's te dragen... Het is belangrijk voor het elan binnen de school en voor de creativiteit van de schoolleiding dat het budget per school beschikbaar wordt gesteld.

Heimwee naar Beekvliet

In 1996 start Tempora Nostra een nieuwe rubriek 'Het leven na Beekvliet' waarin geslaagden van 1995 vertellen over de overgang naar hun vervolgstudie. Een paar citaten uit de bijdragen van Femke van Passel, Gabrie de Graauw, Camiel Rutten en Julien Koog.

"Eerste college: Wil je je beurs niet als lening omgezet zien worden dan moet je de helft van al je studiepunten halen; dat zijn er 21. Ben je er even uit geweest of begin je te laat, dan kan dat fataal worden. Vorig jaar heeft slechts 12,8 % het eerste jaar zonder hertentamens met succes behaald.

Je hebt hier maar een 12 uur durende werkweek, de rest moet je er zelf bij doen. Toch wordt er van je verwacht dat je minimaal 40 uur per week met je

studie bezig bent! Met heimwee kijk ik terug op mijn schooltijd op Beekvliet." "Daar heb ik me vooral op verkeken, op de overstap naar het leven dat je in Nijmegen begint. Er gaat veel verantwoording op je rusten, je moet jezelf tot leren aanzetten, er wordt geen eten meer voor je gekookt. Het uitgaansleven lokt je de stad in.

Nu driekwart jaar later: ik heb er een boel nieuwe vrienden bij en helaas nog geen enkel studiepunt.

Er deugt verdacht veel niet aan de universiteit. De eerste maanden dat je van de middelbare school komt modder je een beetje aan, en je gelooft dat het totale gebrek aan samenhang en nuttige informatie de zogenaamde 'zelfstudie' en 'voor het beoefenen van de wetenschap noodzakelijke vrijheid' zijn, waar men op de voorlichtingsdagen de mond vol van had."

"Gelukkig barst het ook van de voordelen, zo'n universiteit. Als iets je interesseert ben je vrij om uit de kolossale universiteitsbib alles (gratis) te lenen. Als je het bij de docenten een beetje slim speelt, krijg je er zelfs studiepunten voor. Trouwens, ik hoefde niet zonnig 'weg' dus Groningen en andere min of meer buitenlandse steden vielen af. Tilburg is op zich geen 'leuke' stad, maar omdat er een relatief groot deel van de bevolking student is, is het er wel gezellig."

"Toen ik naar Groningen ging wilde ik zo snel mogelijk contacten leggen met andere studenten. Ik besloot bij een studentenvereniging te gaan maar dat bleek voor mij toch niet de beste keuze te zijn omdat er veel te veel verplichtingen aanzaten.

Toen ik eindelijk mezelf geïnstalleerd had kon ik aan mijn studie beginnen. Maar ik bleek al een maand achter te liggen en

al snel bleek dat deze studie niet voor mij was weggelegd. Ik begon dus met goede moed aan mijn tweede keus."

Mosboekjes

In een tweede nieuwe rubriek 'O tempora, o mores' bespreekt Peter van Overbruggen een aantal mosboekjes uit de periode 1904-1957. Mosboekjes zijn dagboekjes, geschreven door censoren, de klassenvertegenwoordigers van de hogere jaren. Ze geven een schitterende kijk op het dagelijks leven op klein-seminarie Beekvliet. Soms wordt ook de blik op de buitenwereld gericht, zoals bijvoorbeeld tijdens de Eerste en Tweede Wereldoorlog. In bloemrijke taal, vaak doorspekt met Latijnse citaten, worden onderwerpen besproken als de campus (vrije tijd), rooktitel (toestemming om te roken), feesten, sportactiviteiten en straffen, opgelegd aan groepen en individuen.

Het mosboek van 1904-05 eindigt als volgt: ".... geven wij ons ambt van censor aan onze Geachte Opvolgers over, en stellen hun dit archievenboek ter hand met de vermaning, het in de staat van de oorspronkelijke hoedanigheid en

Priesterleerlingen eind 19e eeuw.
Foto BHIC

Thieu, gestimuleerd door de voortreffelijk musicus Floris van der Putt, was op het seminarie betrokken bij elke vorm van muziek: zang, viool, piano, orgel en soms ook koördirectie... In 1955 werd Thieu tot priester gewijd en benoemd tot muziekleraar op Beekvliet. Hij kreeg de opdracht om in Tilburg te gaan studeren om onderwijsbevoegdheid te krijgen.

properheid, na het gevuld te hebben met hetgeen hun, voor hunne nakomelingen dienstig schijnt, te bewaren en in eere te houden".

In memoriam Thieu Lax

Op 29 juni 1996 overleed op 65-jarige leeftijd Thieu Lax, pastoor-deken te Gemonde, van 1955 tot 1971 muziekleraar op het klein-seminarie Beekvliet. Zijn coursegenoot en vriend, Ad Smits, ook oud-leraar op Beekvliet schreef een In Memoriam, waaruit ik een paar stukken citeer:

1958 BPC-kamp met Thieu Lax

Het dirigeren van het seminariekoor vroeg veel tijd van hem, maar hij deed het heel graag... Een van de hoog-

tepunten van het koorleven was de reis met het seminariekoor naar Wolfsburg. Het was een boeiende en vermoeiende reis, waarbij ook de Johannesmesse van Heinz Meijer-Kundt op plaat werd opgenomen.

Naast zijn zorg voor het koor en de muzieklessen in de klas had hij ook veel zorg voor het Beekvliets Orkest. Voor de deelnemers, leerlingen, docenten en later ook een paar mensen van buiten Beekvliet, waren het plezierige avonden en de uitvoeringen stonden vaak op een hoog peil.

Één jaar na Beekvliet: je eerste studiejaar online...

Examenlichting 2020 had een heel merkwaardig einde van de Beekvlietloopbaan: vanwege de coronapandemie deden zij geen centraal examen. En ook andere geneugten van het examenjaar, zoals een Laatste SchoolDag, examenfeestjes en -reizen en het inmiddels traditionele Beekvlietgala konden niet doorgaan. Maar dat was nog niet alles. Waar het voortgezet onderwijs in augustus 2020 weer open mocht, bleef het hoger onderwijs eigenlijk nog het volledige studiejaar 2020-2021 (grotendeels) gesloten. Ook de nieuwe start na Beekvliet was voor deze lichting dus verre van normaal.

Tempora Nostra was benieuwd hoe het is om zo'n belangrijke nieuwe levensfase voornamelijk online te moeten beginnen. Daarom benaderden we drie Beekvlieters van examenjaar 2020 om over hun ervaringen te vertellen: Willem van der Mee, Freike Jaspers en Thijs Jongeling. Hoe hebben zij het afgelopen jaar ervaren en welke tips hebben zij voor de nieuwe studenten van examenjaar 2021?

Door Patrick van Aarle

Een jaar geleden ben je geslaagd op Beekvliet. Wat ben je daarna gaan doen? En hoe bevalt de studie, na een jaar?

Willem: Ik ben 'Economics and Business Economics' gaan studeren in Maastricht. In het eerste jaar is dat precies wat de naam al voorspelt: een combinatie van economie en bedrijfseconomie. De studie bevalt mij goed. Het was interessant om meer te weten te komen over verschillende onderwerpen, al zaten er natuurlijk ook vakken bij die ik wat minder interessant vond. Ook ben ik blij met het systeem van Problem Based Learning in Maastricht, waarbij we de contacturen vaak doorbrengen in relatief

kleine groepjes van ongeveer twaalf mensen.

Willem van der Mee, rechts op de foto

Het grootste verschil met Beekvliet is de tijdsverdeling van lessen en zelfstudie: waar je op Beekvliet van 8.30 uur tot 15.10 uur op school zat, heb ik nu gemiddeld acht contacturen in de week, waarna de rest zelfstudie is. Hoeveel dat is hangt van jezelf af, maar de schatting van de universiteit, tussen de 24 en 32 uur aan zelfstudie, klopt voor mij wel aardig, waarbij ik natuurlijk meer tijd kwijt ben als er een tentamenweek aankomt.

Freike: Na zes jaar Beekvliet en een heerlijke lange vakantie ben ik begonnen

aan de studie 'Gezondheid en Leven' aan de VU in Amsterdam. Bij Gezondheid en Leven leer je om te kijken naar alle aspecten van leven, gezondheid en ziekte, van molecuul tot maatschappij. Het heeft vooral veel overlap met biomedische wetenschappen, gezondheidswetenschappen en geneeskunde. Ik vind de studie leuk, maar af en toe ook heel pittig. Het is hard werken vergeleken met Beekvliet, maar omdat ik bijna alle vakken leuk vind, is het goed te doen. Maar ik kijk nu wel echt terug op Beekvliet als het makkelijke luizenleventje.

Thijs: Ik ben de nieuwe opleiding 'Entrepreneurship en Business Innovation' aan de Universiteit van Tilburg gaan doen. Voor mij was bij die keuze belangrijk dat dit niet een standaard economische studie is; met name het ondernemersaspect vond ik heel interessant. Mijn BSA (bindend studieadvies, minimumaantal te behalen studiepunten in het eerste jaar, red.) is gelukkig binnen en eigenlijk heeft het niveauverschil me een beetje verbaasd. Beekvliet vond ik persoonlijk moeilijker dan mijn huidige studie; ik ervaar nu weinig studielast.

Jullie zitten alle drie op kamers. Hoe bevalt dat? En ben je, naast je nieuwe studie, nog andere activiteiten begonnen?

Willem: Ik wilde graag uit huis en dat was voor Maastricht, qua afstand, ook nodig. Afgelopen jaar waren we door de omstandigheden behoorlijk aangewezen op onze huisgenoten, wat gezorgd heeft voor een hechte band in het huis. Ik heb veel ervan geleerd, van koken tot de was doen en nog meer zelf je tijd indelen. Al was het ook wel wennen dat je alles zelf moet doen.

Ik ben dit jaar secretaris geweest bij de JOVD Limburg, een liberale politieke

jongerenorganisatie. Ik vind het heel leuk om me bezig te houden met politiek en beleid en kan deze interesse hierin goed kwijt. Daarnaast ben ik actief geworden bij een studenteninvesteringsclub. Ik had graag nog een sport opgepakt, maar dat is er in verenigingsverband nog niet van gekomen. Mijn studie is goed te combineren met andere activiteiten, met name doordat er veel zelfstudie is die je zelf in kunt plannen.

Freike Jaspers

Freike: Ik heb sinds juli vorig jaar een kamer op Uilenstede, een grote studentencampus bij Amsterdam. Ik woon met dertien mensen samen en vind het echt geweldig; er zijn altijd mensen thuis om mee te eten of een biertje mee te drinken. Ik denk dat de overstap normaal niet zo groot zou zijn geweest, maar corona heeft ervoor gezorgd dat je heel erg belemmerd werd in het ontmoeten van nieuwe mensen en het vinden van een leuke bijbaan. Dit is dan ook de reden dat ik nog even in Berlicum ben blijven werken, waarvoor ik ieder weekend een dagje naar huis toe ga. Het studentenleven lag er echt even helemaal uit door corona. Ik ben wel lid van de studievereniging, maar heb daarmee maar een paar activiteiten gehad. Wel ben ik veel gaan sporten

(zolang dat kon) en ben ik nu aan het zoeken voor een studenten(sport) vereniging voor komend jaar.

Thijs: Hoewel ik 'dichtbij' studeer, ben ik in januari in een dispuutshuis gaan wonen met tien andere gasten. Dit was een heel bewuste keuze, want naast mijn studie wil ik zo actief mogelijk zijn in het studentenleven en het maximale eruit halen. Ik ben lid geworden van studentenvereniging Olof, met name omdat deze goed verbonden is met andere steden en het de meest actieve vereniging van Tilburg is. Door corona heb ik nog niet veel mee kunnen maken, maar wel veel nieuwe studenten leren kennen die dezelfde visie delen als ik.

Het begin was vast niet lekker... De middelbare scholen mochten in augustus aanvankelijk weer open, maar hogescholen en universiteiten niet of nauwelijks. Hoe was de start in je nieuwe omgeving? Mocht je (en mag je inmiddels weer) naar de universiteit? Wat betekende dat voor het leren kennen van medestudenten?

Willem: Het begin van het studiejaar was eigenlijk nog het beste. De universiteit was niet volledig open, maar toen was er voor ons, eerstejaars studenten, tenminste nog deels les op de campus, terwijl daarna alles online is gegaan, tot aan het einde toe. Qua studieresultaten heeft corona niet veel invloed gehad op mij. Maar de samenwerking met andere studenten was wel een stuk minder. En mijn tentamens heb ik gelukkig allemaal op de campus kunnen maken, dat geeft toch meer het gevoel van een echt tentamen.

Het was wel moeilijker om afgelopen jaar studiegenoten te leren kennen; ook de introductie vanuit de universiteit stelde niet veel voor. Ook daarom was het

fijn om in een studentenhuis te wonen, zodat je sowieso al een sociale basis hebt. Verder heb ik bij de JOVD ook veel mensen leren kennen.

Freike: Helaas was ik een van de weinige pechvogels die helemaal geen fysieke intro had. Alles was online, ik mocht alleen een half uurtje op anderhalve meter afstand mijn labjas ophalen. Ik vind het nog steeds jammer dat het zo gelopen is: waar iedereen al nieuwe mensen leerde kennen, heeft het bij mij tot eind oktober geduurd voordat ik voor het eerst in het echt studiegenoten ontmoette. Ook daarna was alles weer online; ik heb in totaal slechts zo'n negen keer op de VU les gehad. Ook alle tentamens waren online, maar dit vond ik voor het eerst in het echt studiegenoten ontmoette. Ook daarna was alles weer online; ik heb in totaal slechts zo'n negen keer op de VU les gehad. Ook alle tentamens waren online, maar dit vond ik zelf best fijn. Hoewel het moeilijker is om nu nieuwe contacten te maken, heb ik ondertussen wat leuke vrienden gemaakt en leer ik steeds meer mensen kennen. En het voelt nog lang niet normaal, maar wel steeds beter te doen.

Thijs
Jongeling

Thijs: Mijn medestudenten ken ik vrijwel niet en colleges waren ook alleen maar online. Dit leidde bij mij tot het vaste Beekvliet-riedeltje waarin je geen huiswerk maakt en colleges niet bijhoudt, maar een week voor de tentamens alles ging terugkijken en inhalen. Gelukkig hebben de resultaten er niet hard onder geleden.

Als je nu, na een jaar studeren, terugkijkt, wat is je dan vooral opgevallen? Over je nieuwe omgeving, maar misschien ook wel over je eigen ontwikkeling?

Willem: Het grootste verschil met Beekvliet is dat er hier heel veel internationale studenten zijn en dat je veel meekrijgt van verschillende culturen. Ook merk je wel dat er hier meer focus is op het leven naast het studeren dan op Beekvliet. De universiteit biedt ontzettend veel mogelijkheden om nieuwe interesses of hobby's op te pakken en jezelf te ontwikkelen. Dat is nog wel het leukste aan de universiteit, denk ik, dat er zoveel kansen liggen en dat je zelf kan bepalen wat je wilt doen. Het kan ook helpen dat je een nieuwe start kan maken: je kent niet of nauwelijks iemand en niemand kent jou.

Freike: Voor mij was het echt heerlijk om op Uilenstede terecht te komen. Zoveel verschillende nationaliteiten en afkomsten, maar ook al veel verschillende soorten huisgenoten. Daar was ik wel echt aan toe, na het eentonige (maar leuke!) Beekvliet. Ik heb nog wel veel contact met mijn Beekvlietvrienden, en vind dat ook echt heel fijn. Maar ik kijk er ook naar uit om volgend jaar meer mensen van mijn studie in het echt te leren kennen. Ik ben tevreden over hoe het nu gaat, al heeft corona er wel echt mentaal ingehakt.

Thijs: Nieuwe vrienden maken is geen grote uitdaging bij een vereniging, er zijn altijd wel mensen die dezelfde interesses hebben en ook op zoek zijn naar nieuwe contacten in de stad. Al moet ik zeggen dat mijn vriendengroep van Beekvliet op het moment op nummer 1 staat en ik die ook nog dagelijks spreek. Ik denk dat het heel waardevol kan zijn om je huidige vrienden van Beekvliet te blijven

spreken. Zo gaan we deze zomer samen op vakantie en blijven we het jaarlijkse kerstdiner zeker organiseren.

Heb je nog tips voor de onlangs geslaagden die nu gaan studeren? Wat raad je ze zeker aan?

Willem: Mijn tip zou zijn om nieuwe dingen te proberen buiten je studie. Elke universiteit heeft ontzettend veel clubjes die zich bezighouden met verschillende activiteiten of onderwerpen. Ga op onderzoek uit en sluit je aan bij de club(jes) die jou interessant lijken. Op deze manier leer je veel nieuwe mensen kennen met dezelfde interesses! Ik zou ook zeker aanraden om op kamers te gaan; je leert dingen die je anders niet leert en je maakt mooie herinneringen met je huisgenoten.

Freike: Mijn grootste tips? Allereerst: durf op mensen af te stappen, iedereen is even verdwaald en nieuw. Vooral in coronatijd op een nieuwe studie is het ontzettend fijn als je nieuwe mensen leert kennen. En daarnaast: geniet! Mijn eerste jaar is voorbij gevlogen en ik zou het zo opnieuw willen doen (maar dan mét intro en liefst zonder corona...)

Thijs: Voor de huidige examenleerlingen heb ik vooral als tip dat ze hun tentamenperiodes serieus moeten nemen, maar de tijd daaromheen vooral moeten genieten van het feit dat je student bent en nog weinig verantwoordelijkheid met je meedraagt. Veel feestjes meepakken en uitgaan is naast de studie ook een prioriteit.

Hartelijk dank dat we mochten meekijken in jullie huidige levens! Veel succes met alles wat je doet en wie weet tot ziens op Beekvliet, bijvoorbeeld bij de volgende reünie!

I Verslag jaarvergadering NMI over verenigingsjaar 2020

Op 8 juni 2021 vond de jaarvergadering van NMI plaats op Beekvliet. Er werd teruggeblikt op het voorafgaande kalenderjaar (2020) dat, door de coronapandemie, ook voor NMI niet volgens het oorspronkelijke plan verlopen is.

Door Patrick van Aarle

Activiteiten 2020: kick-off voor reünie, maar geen reünie

Op 1 februari 2020 vond de kick-off plaats voor de organisatie van de reünie ter ere van Beekvliets 205-jarig bestaan. Op dat moment was deze nog eind september 2020 gepland. Een groep van bijna 25 geïnteresseerde vrijwilligers was die dag bijeen om een start te maken met nadenken over de invulling van de reünie. Bovendien hadden nog ruim tien anderen aangegeven mee te willen helpen, maar zij konden op 1 februari niet aanwezig zijn. De kick-off werd allereerst gebruikt om datum en locatie vast te leggen. Verder werden er werkgroepen gevormd die zich zouden gaan bezighouden met 'communicatie en bereiken oud-leerlingen', 'techniek en logistiek' en 'invulling middag- en avondprogramma'. Een inspirerende opstartmiddag!

Helaas gooide de coronacrisis al spoedig roet in het eten. Eind april 2020 besloot het bestuur om de reünie een jaar uit te stellen, naar najaar 2021. Begin 2021 is, toen duidelijk werd in welk tempo het vaccinatieprogramma verliep, besloten om de reünie nogmaals uit te stellen, nu naar voorjaar 2022.

Jaarverslag en financieel jaarverslag

Het verslag van de jaarvergadering van 23 juni 2020 wordt vastgesteld. Het financiële jaar 2020 wordt afgesloten met een positief saldo van een kleine € 2200, vergelijkbaar met de jaren ervoor. Het eigen vermogen van NMI bedroeg eind 2020 circa 21.000 euro, een buffer die ingezet kan worden voor de organisatie van de aankomende reünie. De inkomsten van NMI bestaan voor het overgrote deel uit de contributie van de 640 leden. Het aantal leden van NMI is stijgende: circa 30 meer dan in 2019. De belangrijkste kostenpost is en blijft Tempora Nostra: ruim 6000 euro in 2020.

NMI-prijs

Bij de examenuitreiking in juli 2020 werd de NMI-prijs – welke leerling zul je je van dit examenjaar na jaren zeker nog herinneren – uitgereikt aan Jorrit van Bokstel. Haar altijd vrolijke karakter, haar harde werken en haar bijdragen aan verbetering van het onderwijs op Beekvliet worden geroemd. Ook het feit dat zij, na dit bijzondere coronajaar, kiest voor een studie HBO Verpleegkunde is erg toepasselijk voor dit examenjaar en dus een goede reden om haar de NMI-prijs 2020 toe te kennen.

Vooruitblik naar schooljaar 2021-2022

Voorlopig is **9 april 2022** als nieuwe datum voor de reünie geprikt. Hopelijk is dan de verbouwing van de school klaar, om daar het middagprogramma van de reünie te houden. Voor het avondprogramma is Meander (gemeentehuis Sint-Michielsgestel) als kansrijke optie benaderd. Na de zomervakantie 2021 zal het bestuur met de groep vrijwilligers de organisatie weer opstarten, via een tweede kick-off op 18 september. Het

plan is om, na opstartactiviteiten in het najaar, op 1 december een go/no-gobe-slissing te nemen over het doorgaan van de reünie in april.

Het bestuur van NMI is nog steeds op zoek naar uitbreiding en vernieuwing. Heb je tijd en belangstelling of ken je mensen die interesse hebben om het bestuur te versterken, neem dan contact op via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

I Henk Wijnen tekent en verklaart instrumenten uit de vitrinekast

Oud-docent Biologie Henk Wijnen heeft als hobby het maken van pentekeningen. Hij kwam op het idee om een aantal instrumenten uit Beekvliets vitrinekast te tekenen en de werking ervan te verklaren. Voor Tempora Nostra aanleiding om er een miniserie aan te wijden. Deze keer: de elektrostatische gong.

De halve bollen aan de buitenkant worden bv. negatief geladen en de centrale halve bol positief. De neutrale bolletjes worden aangetrokken door de negatieve lading en na aanraking worden ze ook negatief en worden afgestoten. Ze worden aangetrokken door de positieve centrale lading, daar worden ze ontladen en vervolgens positief. Dan gaan ze weer naar de negatieve buitenkant waarbij door de botsing geluid wordt geproduceerd. Zoals bij een bel. Het geheel herhaalt zich dan weer.

I Ubi bene, ibi patria

Koen Stassen haalde zijn diploma op Beekvliet in 2018. Inmiddels studeert hij drie jaar. Dat deed en doet hij in twee verschillende steden, en de laatste anderhalf jaar – uiteraard – in coronatijd. Dat levert voldoende input op om zijn studie-ervaringen met ons te delen en te vergelijken met zijn tijd op Beekvliet.

Door Koen Stassen

In 2018 ben ik geslaagd. Na zes leuke jaren was ik om eerlijk te zijn ook wel klaar met Beekvliet. Ik keek uit naar het studentenleven. Ik ging in Leiden Politieke Wetenschappen studeren en ging uiteraard ook op kamers. De studie beviel echter niet en daarom besloot ik naar Rotterdam te verhuizen. Een stad die ik, ondanks mijn grondige studie-oriëntatie, nog niet in dat kader had bezocht. Rotterdam sprak me meteen aan en inmiddels studeer en woon ik hier al twee jaar met veel plezier en studeer Bedrijfskunde aan de Erasmus Universiteit, vernoemd naar die wereldberoemde humanist.

Koen in maart 2021 als (winnende) kandidaat in de quiz 'Weet ik veel' van Beau van Erven Dorens op RTL4

Studentenwijk Kralingen

Rotterdam is geen typische studentenstad. Er bestaat niet echt een centrum, de universiteit ligt op een campus uit de jaren '70 aan de rand van de stad en veel uitgaansgelegenheden zitten verspreid door de stad heen. Studenten vestigen zich dan ook overal. De enige echte studentenwijk is Kralingen. Die wijk ligt dicht bij de universiteit en is de thuisbasis van verschillende verenigingen en studentenkroegen. Ook ik woon in Kralingen.

Weinig sociale interactie

Hoewel ik dagelijks omringd ben door studenten, zowel thuis als op straat,

gaf de afgelopen anderhalf jaar me niet echt het gevoel dat ik aan het studeren was. Online colleges, tentamens thuis en weinig sociale interactie waren het devies. Ondanks het feit dat de universiteit veel zelfstandigheid en discipline van je verwacht, is studeren toch ook iets wat je samen doet. Het eerste wat wij na een proefwerk op Beekvliet altijd deden, was vragen aan vrienden hoe het ging, wat je moeilijk of makkelijk vond en wie in godsnaam die ene stomme vraag had bedacht. Voor aankomend studenten zal ik iets verklappen: dat verandert niet. Nog steeds na een tentamen en (tijdens) hoor- en werkcolleges zoek je dat contact

met je vrienden. En dat kan allemaal via WhatsApp en Zoom, maar dat is toch heel anders, zoals jullie zelf ook gemerkt zullen hebben. Zeker voor eerstejaars studenten was het coronajaar zwaar.

Nu de coronamaatregelen op zijn retour zijn en het studentenleven weer is begonnen, komt ook de stad weer tot leven. Na de stilte van anderhalf jaar heb ik nog steeds het gevoel dat ik in de juiste stad studeer. Een gevoel dat het beste kan worden samengevat door de naamgever van mijn universiteit.

Thuis zijn

Wanneer je namelijk met de trein Rotterdam binnenrijdt, zie je vlak voor het centraal station aan de oostzijde een leus op een paar gevels: "Waar ik mij goed voel, ben ik thuis". Of in mooi Latijn: "Ubi bene, ibi patria". De leus is, hoe kan het ook anders, van Erasmus. Zowel in Rotterdam als in mijn jaren op Beekvliet had ik dit gevoel. Het gevoel dat je op je plek bent.

Altijd als ik terug in Rotterdam kom, krijg ik dat gevoel van thuiskomen. Een 'hier ben ik op mijn plek'-gevoel. Het is hetzelfde gevoel als waarmee ik

terugdenk aan mijn tijd op Beekvliet. Ik denk (achteraf) aan een fijne, zorgeloze tijd. Een tijd van vriendschappen, plezier en verwondering. Een gevoel dat ik in retrospectief in mijn Leidse tijd om wat voor reden dan ook miste. Ik ben nog steeds blij dat ervoor heb gekozen om van studie en stad te wisselen. Hoe overtuigd ik ook van mijn eerste keuze was, het bleek gewoonweg niet de juiste. Daarom wil ik ook alle nieuwe studenten aanmoedigen om je plek te vinden en niet bang te zijn om een keer een verkeerde keuze te maken. Geniet van je studententijd, word jezelf en houd stroom!

Alternatief wintercarnaval in coronatijd: Koen met zijn Beekvlietvrienden van examenjaar 2018, februari 2021

Vrouwen van Beekvliet stomen op in de wetenschap

Opmerkelijk nieuws: onlangs zijn aan de Radboud Universiteit 13 nieuwe vrouwelijke hoogleraren benoemd. Twee van hen zijn oud-leerling van Beekvliet. Een vrouwelijke arts die met hen samenwerkt, deed ook eindexamen op Beekvliet. Alle reden dus voor een (digitaal) gesprek met dit drietal: Wendy van Zelst-Stams, (1992), Lisenka Vissers (1998) en Bregje van Bon (1999), die wat later aanschoof.

Door Britt van Oorschot en Peter van Overbruggen

Na de gebruikelijke check of iedereen optimaal beeld en geluid heeft komt de vraag op of Beekvliet intussen niet erg ver weg is. Wendy schudt onmiddellijk resoluut van nee: "Ik woon vlak bij Beekvliet, dus fysiek dichtbij, maar voor de rest is het wel lang geleden, ja. Ik ben 8 jaar geleden nog bij een introductiedag op Beekvliet geweest om samen met mijn dochters (nu 18 en 20) te kijken of Beekvliet iets voor de jongste zou zijn. Het werd toch het Sint-Janslyceum..."

Kun je ons als leken heel kort duidelijk maken wat voor werk jullie nu doen en wat het belang daarvan is?

Wendy: "Ons vak van de medische genetica is nog jong, dus we moeten nog heel veel ontdekken. Mijn onderzoek gaat voornamelijk uit naar zeldzame erfelijke aandoeningen. Die zijn vaak moeilijk herkenbaar; het duurt voor die patiënten lang, voordat er een juiste diagnose wordt gesteld. Ze hebben dan al veel artsen gezien. Van veel patiënten zie ik ook de ouders of andere familieleden in de spreekkamer. Vanuit hun klachten probeer ik tot een goede

Wendy van Zelst-Stams

vraagstelling te komen. We krijgen ook mensen met de vraag of zij een aandoening kunnen krijgen die vaak in hun familie voorkomt. Om te zien of de aandoening erfelijk is, zetten we een dna-test in. De uitslag daarvan laat zien wat bij een bepaalde genetische afwijking de aanleg is, de prognose en waar de patient of de familie rekening mee moet houden. Erfelijke aandoeningen zijn helaas niet te genezen."

Lisenka: "DNA-onderzoek hoort tot mijn vakgebied. Ik ben als biologisch geneticus in het lab niet alleen maar bezig met DNA-getallen, maar ik probeer ook echt iets voor die patiënt te

betekenen. Zo kunnen we tegenwoordig één op de drie patiënten van een diagnose voorzien."

Welke invloed heeft je schooltijd op Beekvliet voor jou gehad, ook op wat je nu doet? Had je toen al een idee dat je in dit vakgebied werkzaam zou kunnen zijn? En dat je hoogleraar zou worden?

Lisenka: "Beekvliet was een hele fijne tijd, met geborgenheid, goede begeleiding, een fijn docententeam. Ik woonde toen in Vught dus ik had veel opties, maar ik heb toch voor Beekvliet gekozen. Ik wilde eigenlijk tandarts worden. Misschien wil ik dat nog wel een beetje. De aandacht voor de bètavakken vond ik erg fijn. De leraren hebben altijd wel de juiste knopjes weten aan te zetten. Jongens en meisjes kregen echt dezelfde behandeling en ik werd flink uitgedaagd. Vooral de proefjes bij de bètavakken vond ik erg leuk, wat mede de doorslag heeft gegeven om de medisch-biologische kant in te gaan. Hoogleraar worden is geen doel geweest, het kwam echt op mijn pad. Maar het is nu wel heel erg leuk dat het zo is.

Wendy: "Ik kan me aansluiten bij Lisenka. Ik wilde altijd al arts worden. Op de basisschool is me steeds gezegd dat ik naar Beekvliet moest en ik heb geen seconde gedacht dat er alternatieven waren! Dus ben ik gewoon gegaan. Ik ben een echte bèta-leerling, had niks met talen en ik werd heel blij van wiskunde en natuurkunde. Ik heb me altijd thuis gevoeld op Beekvliet maar ook soms een vreemde eend in de bijt. Ik kom uit een arbeidersgezin en dat was toen niet echt het publiek dat op Beekvliet zat. Maar dat maakte het wel uitdagend; ik heb me erg thuis gevoeld. Het fruitvliegproefje in de biologieles heeft me geïnspireerd

tot genetica. Het vak klinische genetica bestond toen nog niet, maar wel geneeskunde en genetica."

Welke docenten hebben jullie met name in de bètarichting gestimuleerd?

Lisenka: "Meneer van Boekholt en meneer Wijnen, beiden van biologie, zijn me bijgebleven van Beekvliet. Deze docenten gaven fijn les en ik kon het goed met hen vinden."

Lisenka Vissers

Wendy: "Ik heb een docente gehad voor scheikunde die na een geslaagde proef wel eens een lesje tapdansen ging geven. Maar vooral meneer Leijten van wiskunde is me sterk bijgebleven, hij was mijn mentor in jaar 1 en 2. Toen ik in jaar 2 vier maanden niet naar school kon heeft hij mij mijn huiswerk gebracht en gezorgd dat ik overging naar jaar 3."

Lisenka: "Ik denk nu aan mevrouw Aussems die bij mij een speciaal plekje heeft omdat ze zo positief was en zei: Kies maar, je kunt alles wat je wilt! Je maakt namelijk niet alleen keuzes met het verstand maar ook met je hart. Ze heeft veel support gegeven buiten het vak om."

Bregje (intussen aangeschoven): "Ik vond biologie en het menselijk lichaam heel

Bregje van Bon

leuk. Maar nee, ik wist niet dat ik klinisch geneticus zou worden. De warmte en geborgenheid van Beekvliet heb ik wel meegenomen als opleider van artsen tot klinisch geneticus en in het onderwijs dat ik aan geneeskunde studenten geef. Dat vind ik belangrijk om over te dragen. Een open sfeer en het altijd terecht kunnen met problemen zijn daarbij voor mij essentieel. Ik voel me vooral dokter en vind patiëntenzorg het belangrijkste, naast het wetenschappelijk onderzoek dat ik ernaast doe. Als ik er met een diagnose van een patiënt in de kliniek niet uitkom, kan ik een beroep op bijvoorbeeld Lisenka doen om als wetenschapper mee te denken of er nog andere mogelijkheden buiten de gebaande paden zijn. Wat Beekvliet betreft: mevrouw Scheffers vond ik een fijne docent die me geïnspireerd heeft, ze gaf goed onderwijs en ontwikkelde zelf ook onderwijs. Ik besef dat des te meer nu ik zelf les geef en veel studenten en jonge artsen begeleid: hoe kun je een rolmodel zijn en mensen

inspireren hun toekomst zelf actief vorm te geven.”

Vaak wordt gezegd, dat vrouwen zich extra moeten bewijzen, bijvoorbeeld om voor een bepaalde functie in aanmerking te komen en vervolgens om zich waar te maken. Ervaren jullie die moeilijkheden ook?

Lisenka: “Ik heb nooit een glazen plafond ervaren; op de afdeling klinische genetica waar ik promoveerde en werkte heeft iedereen dezelfde kansen gekregen en heb ik me altijd gewaardeerd gevoeld. Het wordt hier geaccepteerd dat je soms dingen moet combineren: onderzoek doen én op tijd naar huis om je kinderen op te vangen. Met mijn partner heb ik het zo georganiseerd dat ik ook full time kan blijven werken. Je moet vaak keuzes maken, bijvoorbeeld dat ik nu voor dit interview buiten op een parkeerplaats zit - met mijn rug tegen een glazen muur - omdat ik om zes uur mijn kinderen op moet halen.”

Wendy: “Mijn situatie is vergelijkbaar met die van Lisenka. Het is wel zo, dat ik met het kiezen van een andere functie in de medische wereld wel een glazen plafond zou hebben ervaren. Maar binnen de genetica zie ik die cultuur niet; misschien is dat zo omdat de meeste medewerkers vrouw zijn. Overigens zijn de afdelingshoofden dan wel weer man! Maar het blijft belangrijk om zelf duidelijke keuzes te maken voor je werk en privé. Als je enthousiast bent in je werk, komt alles goed.”

Bregje: “Ik ben het helemaal eens met mijn collega's. Ik zie op mijn afdeling dat je vooral veel kansen krijgt. In mijn werkomgeving ervaar ik veel positivisme, ruimte en stimulansen voor nieuwe ideeën.”

Hoe bijzonder is het voor jullie dat je bij 13 nieuwbenoemde vrouwelijke hoogleraren hoort? Denken jullie hiermee een voorbeeldfunctie hebben?

Lisenka: “Iedereen kan alles. Je kunt alles proberen, lukt het dan lukt het, zo niet dan niet. Ik begeleid ook studenten dus ik voel wel dat ik een functie heb als rolmodel. Ik hoop wel uit te stralen dat alles kan, dat een gezin ook te combineren is met werk.”

Wendy: “Zolang je enthousiast bent voor hetgeen wat je doet dan lukt het vanzelf wel. Hoe cliché het ook klinkt, maar het is wel belangrijk om hetgeen wat je doet leuk te vinden, dan besteed je er ook meer aandacht en tijd aan. Als ik mijn werk niet leuk zou vinden, zou ik niet fulltime willen werken. Plezier en enthousiasme is echt de basis, dan komt de rest vanzelf.”

Heeft de coronatijd jullie ook iets positiefs opgeleverd?

Lisenka: “Absoluut! Ik heb deze tijd veel meer met mijn kinderen doorgebracht, heb gezien hoe ze hun eerste woordje leerden schrijven, de eerste rekensofmetjes maakten. Natuurlijk baalde ik ook van dat eindeloze thuisonderwijs, dat ik met mijn werk moest combineren. Maar ik heb ook ontdekt wat nu echt belangrijk is in het leven. Die positiviteit wil ik er in houden.”

Wendy: “Voor mijn werk is deze tijd een enorm vlieg wiel geweest voor zorg op afstand. Met video-contact hebben we binnen de klinische genetica de zorg gewoon kunnen laten doorlopen. Voor zorgpersoneel is het heel ongebruikelijk om thuis te werken, maar ik ben er trots op dat we flexibeler zijn geworden in de combi thuiswerk en zorg. Hopelijk kunnen we dat vasthouden.”

Bregje: “Voor mij was het een uitdaging om van meet af aan (begin april vorig jaar) het genetica-onderwijs aan geneeskundestudenten om te zetten naar digitaal, om nieuwe werkvormen te vinden. Die creativiteit kan ook na coronatijd voordelen blijven bieden. Privé heeft deze tijd me het voordeel gegeven van twee uur minder reistijd per dag, zodat ik tijd kreeg voor andere dingen”.

Wie zijn jullie grootste supporters in deze mooie carrière?

Wendy: “Mijn ouders hebben mij altijd enorm ondersteund om kansen te grijpen en hebben me de mogelijkheid gegeven om te gaan studeren. Ik ben de eerste in de familie die een universitaire studie heeft afgerond en mijn ouders zijn altijd supertrots op mij. Mijn man en ik, we hebben altijd goed samen gekeken wie wanneer kansen grijpt. Ouders en schoonouders zijn er altijd voor ons geweest met onze kinderen. Misschien is het bewijs dat we het goed gedaan hebben als ouders het feit dat mijn oudste dochter nu ook geneeskunde is gaan studeren. Dit vind ik leuk om te zien, dat mijn enthousiasme thuis ook nog doorgesijpeld is. Mijn andere dochter, op wie ik ook enorm trots ben, is de kunstacademie gaan doen.”

Bregje: “Zonder mijn ouders, die me ook van jongs af aan altijd aangemoedigd hebben, had ik niet kunnen doen wat ik nu doe. Mijn ouders passen twee keer in de week op. Ze wonen in de buurt en kunnen bijspringen als het nodig is, bijvoorbeeld als een van de kinderen overdag tijdens ons werk ziek van school naar huis komt. Na een jaar in Australië, zonder support netwerk, waardeer ik het des te meer hoe fijn

Redactieleden Peter van Overbruggen en Britt van Oorschoot (boven) online in gesprek met (vlnr) Wendy, Lisenka en Bregje

het is om familie in de buurt te hebben. De mentale ondersteuning van hen en zeker ook mijn partner, dat je samen kijkt naar de werkdruk en er voor elkaar bent, is erg fijn. Mijn zoons (6, 8 en 10) vinden het ook leuk om iets over mijn werk te horen. 's Ochtends zegt mijn jongste: "Doe de groeten aan je werk en je collega's!" Ik vind het mooi dat zij zien dat we als ouders gelijkwaardig zijn door beiden te werken en er voor hen te zijn. In die zin willen we ook een voorbeeld voor ze zijn. O ja, binnenkort gaan we ook de open dag van Beekvliet met de oudste bezoeken... "

"Misschien kom je mij dan tegen," voegt Britt er aan toe.

Lisenka: Mijn verhaal is hetzelfde. Zonder support van je ouders red je het niet. Mijn man heeft me gepusht om te solliciteren voor het hoogleraarschap. Hij

heeft me echt overgehaald met de vraag: "Waarom zou je dat niet doen?" Terwijl ik dacht: "Ik wacht wel totdat het een keer op mijn pad komt." Die push had ik wel echt nodig van hem.

Aan het einde van dit interview was het overduidelijk. De Nijmeegse universiteit mag trots zijn op deze bevlogene dames. Het zijn niet alleen waardevolle vakvrouwen, maar ook breed geïnteresseerde en enthousiaste personen, die met warmte en sympathie op hun Beekvlietijd terugkijken en dat voor de TN-lezer ook met namen en rugnummers hebben toegelicht...

Personalia

OVERLEDEN

Op 6 september 2020 is op 69-jarige leeftijd Michel Haen (1969) overleden.

Op 7 mei overleed Madeleine Boeije op 78-jarige leeftijd. Zij was van 1980 tot 2002 als docente Engels werkzaam op Beekvliet. Zie ook het door collega Henny Janssen geschreven In Memoriam en het door haarzelf gekozen afscheidsgedicht, pag 24.

Op 6 juli is Martien van der Burt op 84-jarige leeftijd overleden. Martien heeft op Beekvliet gewerkt van maart 1988 tot aan zijn pensionering in maart 1998. Hij kwam op Beekvliet via de WSD en heeft vol energie eerst als tuinman en later in de drukkerij gewerkt. Altijd goed gehumeurd en met een brede lach stond hij voor de leerlingen en het personeel klaar; hij was pas tevreden als alles 100% in orde was.

Op 26 augustus is Carla van Rijckevorsel (ex. 1976) overleden, echtgenote van Cor van den Thillart (ex. 1976) en moeder van vier kinderen.

GEPROMOVEERD

Op 4 juni promoveerde Jasper van Kampen (2009) aan de faculteit Scheikundige Technologie van de Technische Universiteit Eindhoven op een proefschrift met de titel 'Efficient carbon utilization to dimethyl ether by steam adsorption enhancement'.

Hans van den Heuvel (2006) verdedigde op 22 juni zijn proefschrift 'Digital Health in Obstetric Care' aan de Universiteit Utrecht.

Op 28 juni is Juliette Schuurmans (2007) gepromoveerd aan de Rijksuniversiteit Groningen op een proefschrift getiteld 'Population-based Expanded Carrier Screening reporting couple results only'.

BENOEMINGEN

In april 2021 heeft het Radboud UMC in Nijmegen dertien vrouwelijke onderzoekers, docenten en klinici tot hoogleraar benoemd. Maar liefst twee van de dertien zijn oud-Beekvlieters: Lisenka Vissers (1998), hoogleraar

Translational Genomics, en Wendy van Zelst-Stams (1992), hoogleraar Zorg voor Zeldzaam. Zie interview met hen, en met Bregje van Bon op p. 40.

JUBILEA

Pastor Piet Bakermans (1955) was op 27 mei 60 jaar priester. In 1975 werd hij in Son tot pastoor benoemd. Piet is er nog steeds actief als emeritus. Op zondag 30 mei is – onder andere vanwege zijn gezondheid – een bescheiden feest gevierd in de parochiegemeenschap. Tevens werd herdacht dat hij 50 jaar geleden in deze parochie tot kapelaan werd benoemd.

VERSCHEENEN

In juli verscheen het tweede (jeugd)boek van de hand van Cliff de Rouw (2006), met de titel Geheime Strijd. Cliff is leraar basisonderwijs en schrijver. Zie ook de rubriek 'Oud-Beekvlieters in het nieuws' op p. 20.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: *laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!*

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2021. De kopij daarvoor dient **vóór 1 november 2021** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Mirjan Boot – de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulsten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 800

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via
reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI. Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef niet alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.

** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

